

DOSAR NR.22502/3/2008

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR.671
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 05 02 2010
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE- RADU CONSTANTIN DANIEL
GREFIER- CONSTANTIN DOINA

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul DAN VOICULESCU, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII și intervenienții SILAGHI PARASCHIVA și SILAGHI VICTOR GEORGE și intervenienta în interesul pârâtului KALLBERG MIKAELA.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 29 01 2010 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face partea integrantă din prezenta sentință, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a acorda părților posibilitatea de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de azi, 05 02 2010.

CURTEA

Deliberand asupra acțiunii, constata următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curtii de Apel București - Secția a IV -a civilă sub nr. 8520/2/2006 reclamantul VOICULESCU DAN a chemat în judecata CNSAS, solicitând instanței anularea deciziei nr.234/15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și a deciziei CNSAS nr. 269/07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva deciziei nr. 234/15.06.2006.

Astfel, în fapt, reclamantul a aratat ca prin decizia nr. 234/15.06.2006 Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSC) s-a hotarat ca reclamantul *a fost colaborator al poliției politice comuniste, verificarea realizandu-se în temeiul Legii nr.187/1999* privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste și la cererea reclamantului, ce fusese nominalizat de Biroul Politic al Partidului Conservator pentru funcția de vice-prim ministru al României.

Dupa emiterea deciziei initiale, reclamantul a contestat actul în termenul prev. de Legea nr.187/1999, Colegiul CNSAS emitand decizia nr.269/07.08.2006, prin care s-a respins aceasta contestatie.

În continuare, reclamantul a prezentat, pe larg, o serie de critici de nelegalitate ale celor doua decizii, anume pe de-o parte invocand motive de nelegalitate externa (de forma si procedura), iar pe de alta parte motive de nelegalitate interna.

A. Motive de nelegalitate externa

I. Cu privire la ambele decizii

1. Reclamantul a susținut ca CNSAS a ajuns la concluzia întrunirii calitatii de colaborator al poliției politice comuniste a reclamatului în condițiile în care acesta facuse obiectul verificării în temeiul Legii nr.187/1999 anterior, constatându-se contrariul (decizia C.N.S.A.S. nr .126/11 .11 .2003 prin care s-a atestat că nu am fost agent/colaborator al securității ca poliție politică și s-a emis adeverința CNSAS nr.371/05.10.2004 și Decizia C.N.S.A.S. nr.101/19.05.2005, ce a atestat, din nou, că reclamantul nu a fost colaborator al Securității). Ori, a argumentat partea, desi C.N.S.A.S. itereaza teza că noua decizie s-ar întemeia pe dovezi noi, aceste dovezi nu sunt numai neconcludente, dar existau deja în dosarele anterior cercetate.

2. Procedura finalizată cu emiterea celor două decizii s-a desfășurat cu încălcarea principiilor dreptului la apărare, prezumției de nevinovăție și a celui *in dubio pro reo*, de care reclamantul trebuia să beneficieze, prin aceea că CNSAS a făcut o analiză unilaterală a probatoriului și, în plus, a refuzat accesul părții la probatorii.

3. Ambele decizii au fost emise prin participarea la deliberare și chiar prin influențarea în mod semnificativ a votului unor membri ai CNSAS de către un membru aflat în stare de incompatibilitate evidentă, anume Mircea Dinescu, stare de incompatibilitate relevată de împrejurarea că susnumitul membru al Colegiului CNSAS s-a antepunat în multiple rânduri cu privire la soluția ce s-ar impune în cadrul dosarului ce-l privea pe reclamant și, desi reclamantul a solicitat în scris neparticiparea acestui membru la deliberări pe calea unor cereri de recuzare, acest demers a rămas fără rezultat.

II. Cu privire la decizia nr. 269/07.08.2006

1. Încălcarea normelor legale privind majoritatea necesară pentru adoptarea deciziei în cadrul ședinței Colegiului CNSAS din 06.08.2006.

În acest sens, s-a arătat că în cadrul ședinței din 07.08.2006 au fost prezenți 9 membri, dintre care s-au exprimat 3 voturi pentru admiterea contestației, 3 voturi pentru respingere și 3 abțineri, astfel că, față de prev. art.24 din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S., aprobat prin Hotărârea nr.17 din 16 mai 2000 a Parlamentului României, hotărârea nu a fost adoptată cu majoritatea cerută de lege, față de cvorumul de 9 membri prezenți. În privința prev. aceleiași norme- în sensul dublării votului președintelui în caz de balotaj ("*În caz de egalitate de voturi decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării*")-, Colegiul a aplicat regula votului hotărâtor al președintelui contrar Regulamentului, din moment ce nu se întrunise majoritatea absolută și, în plus,, nici cu votul dublu al președintelui majoritatea regulamentară nu se întrunea, întrucât $3 + 1 = 4$, care nu reprezintă jumătatea lui 9.

2. Emiterea deciziei cu nerespectarea principiului motivării, cât timp nu s-au abordat punctual elementele de argumentare, concrete și numeroase, prezentate de reclamant în contestația împotriva deciziei nr. nr.234/15.06.2006.

3. Incalcarea prev. art.16 din Legea nr.187/1999 în privința termenului de soluționare a contestației formulate de reclamant împotriva deciziei nr. nr.234/15.06.2006.

În acest sens, s-a aratat că reclamantul a depus contestația la data de 4 iulie 2006, termenul legal împlinindu-se la data de 3 august 2006, iar contestația a fost soluționată după depășirea termenului legal, abia la data de 7 august 2006.

B. Motive de nelegalitate internă

Aceste motive sunt axate pe susținerea gresitei aprecieri data de CNSAS elementelor de probă pe care și-a întemeiat deciziile, concluzia calității reclamantului de colaborator al fostei poliții politice comuniste fiind forțată și tendențioasă.

Astfel, reclamantul a susținut că nu există nici o dovadă că a fost colaborator al poliției politice comuniste, cât timp:

- nu există nici un angajament scris al reclamantului, prin care să-și asume colaborarea cu fosta poliție politică comunistă (Securitatea);

- nu există nici o dovadă de recompensare;
- nu există nici o notă informativă adresată vreunui ofițer de securitate;
- lipsesc cu desăvârșire documente emanând de la acele structuri recunoscute unanim de specialiști ca fiind unitățile care făceau poliție politică, în primul rând structurile faimoasei Direcții I-a;

- există, în schimb, dovezi numeroase că reclamantul a fost urmărit de Securitate, dosarul de urmărire informativă abundând în delațiuni ale altora despre reclamant, filaje, interceptări telefonice timp de luni de zile, percheziții domiciliare disimulate, controlul corespondenței, existând note informative privind-l pe reclamant, iscălite cu nume de cod de cel puțin 18 informatori. În aceeași ordine de idei, s-a aratat că Colegiul C.N.S.A.S. nu a observat că declarațiile și notele explicative care i s-au cerut reclamantului au fost, de multe ori, determinate de existența notelor informative, a adevăratelor delațiuni, ale altora împotriva sa.

- niciunul dintre cei 27 de ofițeri ale căror nume apar în dosarul speței nu se regăsește pe lista oficială a agenților de poliție politică, astfel că nu este posibil să se considere că un așa-zis colaborator a produs documente de poliție politică, fără ca ofițerii la care au ajuns documentele să fi făcut ei înșiși, poliție politică;

Cu referire concretă la forța probatorie a înscrisurilor pe care paratul CSAS și-a întemeiat deciziile, reclamantul a susținut că acestea nu au aptitudinea de a configura calitatea sa de colaborator al fostei poliții politice comuniste, cât timp:

- i)- referitor la declarațiile în care reclamantul făcea referire la verisoarele sale (Silaghi Paraschiva și Kallberg Mihaela, fosta Nanu): - înscrisul a fost adresat directorului unității, ci nu Securității; - a fost scris mult după plecarea rudei din țară, aproximativ 1 an; - constituie o justificare personală, pe care era obligat să o fac; - nu lezează cu nimic drepturile și libertățile cuiva.

- ii)- referitor la notele de serviciu despre 2 parteneri străini ai VITROCTM, acestea conțin generalități și au fost informații uzuale despre acei parteneri, dar

fara a cuprinde nimic concret, care să fi putut atrage repercursiuni asupra unor persoane, inclusiv asupra celor 2 cetățeni străini. In plus, si aceste note au fost dat tot conducerii unitatii de comert exterior, in cadrul raportului de serviciu, avand un caracter privat. In aceeași ordine de idei, reclamantul a mai mentionat ca:- nu rezultă din nici un element (dată de primire, înregistrare, rezoluția ofițerului de legătură, rezoluție ierarhică, certificarea sursei) că ar fi fost predate unui ofițer de securitate, absența formulelor obligatorii de recepționare și prelucrare a unei note informative denotand că înscrisurile au ajuns la Securitate pe cale indirectă; conținutul lor vag, general, și persoanele la care se referă (foști parteneri comerciali străini) nu corespund conținutului unor adevărate note informative; - ambele înscrisuri au fost făcute în aceeași zi, 29 decembrie 1977, fără nici un semn de actualitate, referindu-se la un trecut îndepărtat; - continutul înscrisurilor nu se coroborează cu nimic acuzator; - presupusul nume de cod "FELIX" era abandonat de Securitate cu 4 ani înainte. S-a mai aratat ca deformat a fost interpretată și propoziția pe care a rostit-o reclamantul in timpul audierii din 13.06.2006, cand, prezentându-i-se cele 2 înscrisuri iscălite "FELIX", a căror grafie a recunoscut-o, a exclamat cu surprindere și nedumerire: "*FELIX sunt eu ...* ", in sensul că scrisul pare al sau, in nici un caz propoziția neînsemnand recunoașterea faptului că ar fi folosit acel pseudonim ca nume de cod, cum se pretinde in Decizia atacată.

iii)- cu referire la înscrisurile cuprinse in dosarul de rețea deschis pe numele presupusului colaborator "FELIX", reclamantul nu are nicio răspundere și nicio implicare reproșabilă pentru deschiderea acelui dosar, dosarul de rețea R 144460 fiind opera unor ofițeri de securitate, eventual cu contribuția urmașilor lor de după Revoluție, iar din examinarea documentelor dosarului putandu-se desprinde concluzia că s-a încercat recrutarea reclamantului drept colaborator cu numele de cod "FELIX", dar nu s-a reușit, existența unor rapoarte și propuneri ale ofițerilor exprimand, cel mult, intenția acestora, tendința de a-și justifica activitatea, nu și reușita. In acest sesn, s-a sustinut ca eșecul de recrutare ca si colaborator este demonstrat și de : - rezoluțiile ritoase puse de șefii ierarhici pe propunerile făcute in legătură cu "FELIX"; -motivarea superfluă a închiderii dosarului de rețea imediat ce a fost deschis; "viața" incredibil de scurtă a "sursei" FELIX (o zi);

iv)- referitor la înscrisurile facand referire la sursa "MIRCEA", nu există nici o dovadă concreta si plauzibila că numele de cod respectiv ar avea vreo legătură cu persoana și activitatea reclamantului. In vederea argumentarii acestei pozitii, reclamantul a mentionat ca, tinand seama de metodele de actiune ale Securitatii, este judicios ca actele produse de lucratorii acesteia să nu poată fi acceptate ca probe in lipsa unor dovezi emanate și de la insasi persoanele verificate de CNSAS, intrucat actele proprii, interne ale Securitatii nu pot sta la baza unor acuzații intr-un stat de drept, acesta fiind și punctul de vedere al specialiștilor europeni in materie.

Reclamantul a sustinut ca ipoteza normei art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999 nu este intrunita, intrucat, pe de-o parte, conținutul documentelor nu are caracter de denunț in intelesul DEX (ce impune mai mai multe condiții

cumulative: - denunțul să privească fapte ori intenții concrete, determinate; - fapta ori faptele să aibă caracter infracțional, în speță caracterul de infracțiuni contra regimului politic; - să fie adresat unui organ jurisdicțional) și, pe de altă parte, așa-zisele informații nu aveau nici o legătură cu protecția regimului totalitar comunist, fiind vorba, în principal, de explicarea informațiilor care deja existau despre reclamant și despre relațiile cu cetățenii străini, informații deja detinute de către conducerea locului de muncă și de serviciul de cadre, după ce aflau din alte surse de acele întâlniri reclamantului cu cetățenii străini.

De asemenea, nu ar fi îndeplinită nici condiția ca denunțul să fi fost de natură a aduce atingere drepturilor și libertăți/or fundamentale ale omului, întrucât conținutul înscrisurilor nu vizează nici o persoană determinată, iar susținerea CNSAS ca s-ar fi adus atingere "dreptului la libertate de exprimare, libertatea opiniilor" și a "dreptului de a circula liber și a alege locul de reședință, dreptul de a părăsi orice țară, chiar și propria țară" nu are suport probator și argumentativ. În acest sens, legat de declarațiile sale privind plecarea din țară a celor două verisoare, reclamantul a mai menționat următoarele: - acele explicații au fost produse post-factum, la intervale de peste un an de la fiecare plecare; - ele nu aveau cum să împiedice părăsirea țării (demult produsă) nici stabilirea în țară străină (demult realizată); - nu au cuprins decât materializarea inocenței reclamantului reală față de intenția și faptul plecării, nu au cuprins nici o referire care să limiteze, îngreuneze ori să sancționeze expatrierea acelor persoane.

Tot în susținerea acestor elemente argumentative, reclamantul a iterat poziția verisoarei sale, Silaghi Paraschiva, care s-a prezentat din proprie inițiativă la CNSAS și a fost audiată în ședința Colegiului C.N.S.A.S. din 25.07.2006, arătând că nu a suferit nici un prejudiciu.

În sfârșit, raportat la argumentele prezentate, reclamantul a susținut că deciziile C.N.S.A.S. atacate reprezintă acte de răfuială politică, C.N.S.A.S. fiind folosit ca instrument al luptei politice, contrar atribuțiilor sale jurisdicționale, acest concluzie decurgând din componența, modul de alcătuire a Colegiului (după criterii politice), este accentuat de dependența instituției de materialul furnizat, selectiv, de serviciile secrete (aflate la rândul lor sub controlul unui centru de putere politică) și este unanim semnalat și dezavuat de societatea civilă.

Paratul CNSAS a formulat intampinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât cele două decizii au fost emise cu respectarea atât a cerințelor procedurale impuse de Legea nr.187/1999, cât și în considerarea elementelor probatorii detinute și a prevederilor art. 5 din lege.

Astfel, paratul a combatut, pe rand, criticile de nelegalitate invocate de reclamant:

A. Referitor la criticile de nelegalitate externă

- cu privire la aspectul emiterii deciziilor cu concluzie contrară celor două decizii din anii 2003 și 2005, s-a aratat de către parat că reverificarea părții reclamante s-a realizat în temeiul legii și în considerarea candidaturii reclamantului pentru funcția de viceprim-ministru în Guvernul României, iar constatarea calității de colaborator al fostei poliții politice comuniste s-a produs

în baza unor înscrisuri noi, cât și prin coroborarea acestor înscrisuri noi cu cele ce au fost avute în vedere în dosarele anterioare.

Astfel, s-a aratat că până la data de 06.06.2006, singurul dosar care se găsea în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității întocmit pe numele reclamantului era dosarul de urmărire informativă nr. I 60 - titular VOICULESCU Dan (cote CNSAS), pe baza căruia și în lipsa oricăror altor documente s-au emis două decizii și anume: 1. *decizia nr. 126/11.11.2003*, prin care Colegiul C.N.SAS. a stabilit că reclamantul, verificat în virtutea calității de Președinte al Partidului Umanist Român la cererea Cotidianului „Ziua” și în temeiul art. 21 lit. □) din Legea nr. 187/1999, nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică; 2. *decizia nr. 101/19.05.2005*, prin care Colegiul C.N.SAS. a stabilit că reclamantul, verificat din oficiu în considerarea statutului de candidat pentru demnitatea de senator din partea Uniunii Naționale P.S.D. + P.U.R., nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică. Însa, de la data ultimei decizii emise de C.N.S.A.S până la depunerea noii cereri de re-verificare în arhiva instituției parate au intrat două noi dosare al căror titular este reclamantul, anume dosarul de rețea nr. R144460 și dosarul de urmărire informativă nr. I 60/A - cote CNSAS, astfel că C.N.S.A.S. a dat curs în termen legal solicitării de re-verificare adresate de reclamant, analizând noile probe aparute pe baza centralizatorului întocmit de Direcția Investigații. S-a susținut, asadar de către parat, că, spre deosebire de actele emise anterior de către instituția parată, decizia nr. 234/15.06.2006 se întemeiază pe noile elemente (probe) survenite ca urmare a intrării în custodia Consiliului a celor două dosare sus-menționate, coroborate cu informațiile aflate în dosarele de urmărire informativă nr. 161050 și nr. I 61051 și nr. 160 (cote C.N.SAS.).

- referitor la încălcarea dreptului la apărare în cursul procedurii desfășurate în fața CNSAS, paratul a combătut această susținere, menționând că reclamantul a fost invitat la audiere înainte de emiterea fiecărei dintre cele două decizii, acesta prezentându-se și recurgându-se la ascultarea poziției acestuia.

- sub aspectul realizării validității votului care a stat la baza emiterii deciziei nr. 269/07.08.2006, de soluționare a contestației administrative împotriva deciziei inițiale nr. 234/15.06.2009, paratul a considerat că interpretarea dată de reclamant art. 24 din Regulament este vădit illogică și contrară normei, din argumentația reclamantului rezultând că acesta consideră că fiind cumulative condițiile existentei majorității, respectiv a balotajului, situație matematic imposibilă. Or, legiuitorul a instituit regula prevalenței votului președintelui tocmai pentru a o aplica „în caz de egalitate de voturi”. Mai mult, a doua teză a art. 24 din același act normativ, nu distinge între diferitele situații de egalitate, rezultând clar că vizează atât cazul în care există două puncte de vedere aflate, sub aspectul numărului de voturi, în situație de egalitate cât și în cazul în care mai multe puncte de vedere - în speță, trei - se află la paritate de voturi, iar a considera că egalitatea de voturi se limitează doar la prima situație descrisă ar însemna să se distingă acolo unde norma nu distinge, prin urmare o încălcare a principiului „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus”. S-a învederat că sensul Regulamentului - atunci când stipulează că „decide votul

președintelui" - nu se referă la dublarea votului acestuia și la reintroducerea acestui vot - cu valoare dublă - în aritmetica stabilirii unei noi majorități, ci la luarea unei decizii care să corespundă punctului de vedere la care a achiesat, prin vot, președintele de ședință.

- sub aspectul termenului de soluționare a contestației împotriva deciziei inițiale nr.234/15.06.2009, paratul considera că acesta este unul de recomandare, deoarece în lege nu se prevede sancțiunea încălcării sale iar o eventuală sancțiune nu ar putea opera împotriva aplicării legii.

- sub aspectul lipsei motivării deciziei nr. 269/07.08.2006, paratul CNSAS a menționat ca prin acest act s-a respins contestația depusă de reclamant, în sensul menținerii deciziei nr. 234/15.06.2006 atât în ceea ce privește dispozitivul cât și în ceea ce privește motivarea acesteia, fiind evident că, atât timp cât s-a menținut concluzia primei decizii și motivarea acesteia în drept, făcându-se cuvenită trimitere la aceasta, motivarea în fapt este absolut identică. În plus, legiuitorul nu prevede nicio sancțiune în ipoteza nemotivării deciziilor prin care se soluționează eventualele contestații.

- privitor la incompatibilitatea unui membru C.N.S.A.S. a susținut ca argumentat ca aceasta critica este lipsită de temei juridic și irelevantă în judecarea cauzei.

B. Referitor la criticile de nelegalitate internă

- din definiția legală a noțiunii de colaborator al poliției politice comuniste (art. 5 alin. 3) din Legea 187/1999 modificată și completată coroborată cu prev. art. 15 alin. 5 din lege, rezulta ca pentru atingerea ipotezei normei nu este necesară existența unui angajament scris, nici a dovezii recompensării și nici nu sunt impuse condiții de formă pentru materialele furnizate de colaborator pentru reținerea acestei calități, așa cum în mod greșit consideră reclamantul. În aceeași ordine de idei, s-a susținut ca din studiul arhivei structurilor de represiune ale regimului comunist rezultă că relația dintre securitate și colaboratorii săi nu se întemeiează neapărat pe existența unui astfel de angajament și că practica recompensării colaboratorilor reprezenta o excepție.

- nici susținerea imposibilității de a fi colobarat cu structurile Securității prin prisma faptului ca reclamantul era el însuși urmărit de acestea nu este pertinentă, paratul arătând ca dosarele din arhiva C.N.S.A.S. atestă suficiente cazuri în care una și aceeași persoană are, în perioade diferite, dublă calitate, de urmărit, respectiv de colaborator, și, în plus, nici prevederile legale în materie nu stabilesc nicio incompatibilitate între cele două calități. Mai mult decât atât, calitatea de urmărit a reclamantului nu a fost negată prin cele două decizii emise de parat, aceasta reiesind din «Raportul cu propuneri de deschidere a D.U.I "DORIN" asupra numitului VOICULESCU DAN» (din 05.06.1978 aprobat la 15.06.1978; 160, f. 1-2), iar din «Raportul cu propuneri de finalizare a D.U.I "DORIN" (aprobat la 19.08.1980; I 60, f. 92) rezultând ca urmărirea informativă, deschisă pe numele reclamantului pentru relații suspecte cu cetățeni străini, s-a încheiat în 1980 deoarece: "Din discuțiile purtate cu acesta a rezultat că o parte din relațiile sale cu diverși cetățeni străini au avut la bază acordul și indicațiile ofițerilor de securitate [M. P.]. [T. S.] și [R. G.l.,aspect rezultat și din adresa UM 0110 nr. 00505834 din 10 iulie 1979." I...I- ».

- susținerea reclamantului de a nu se acorda valoare probatorie înscrisurilor emenate exclusiv de la organele politiei politice comuniste nu este fondata și în spiritul legii, admiterea unei astfel de teze compromitând însăși deconspirarea poliției politice, care se bazează chiar pe dosarele întocmite de către fostele structuri de represiune. În acest sens, paratul a iterat prev. art. 15 alin. 5 din Legea 187/1999 cu modificările și completările ulterioare.

În privința înscrisurilor cu relevanța în conturarea calității reclamantului de colaborator al poliției politice comuniste, paratul a indicat o parte din materialele reținute ca ilustrative și în cuprinsul deciziei nr.234/2006:

- nota redactată și semnată olograf, cu numele conspirativ "FELIX", prin care relatează despre un cetățean austriac de origine română, patron al unui birou de reprezentanță la Viena, "preocuparea acestuia de defăimare a politicii [noastre], cât și a metodelor comerciale folosite în relațiile internaționale./ ... /", practicând "atacuri vehemente deschise, cât și tangente fine la [aceste] probleme. I .. ./, semnalând totodată tendința cetățeanului austriac "de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luare de poziție revoluționară față de legile țării [noastre] ." - nr.I 60 (cota C.N.S.A.S., f. 32). Ori, a aratat paratul, așa cum s-a reținut și în decizia 234/15.06.2006, informațiile furnizate în materialul indicat sunt de natură să aducă atingere dreptului la libertatea de exprimare, libertatea opiniilor, prevăzut de art. 28 din Constituția României din anul 1965, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice și nu sunt simple generalități și justificări, "replici vagi la situații cunoscute", făcând parte din "sfera documentației comerciale obișnuite într-o firmă de comerț exterior, cu inserții inerente stereotipurilor vremii", așa cum a susținut reclamantul.

- declarație olografă, semnată cu nume real, în care reclamantul prezintă circumstanțele în care au plecat din țară două rude de gradul IV, arătând că "în perioada 1973-1976 /.../, împreună cu un ofiter de la Direcția Pașapoarte, "am depistat cadrul care a contribuit la fuga /.../" respectivelor rude, activând în acest sens "atât în țară cât și în repetate rânduri în R.F .G. ", reclamantul exprimându-și convingerea "că analiza făcută împreună cu organul [Ministerului] de Interne a fost deosebit de utilă, ea având rolul de a clarifica poziția mea față de interesele statului" (dosar I 60, f. 89, 90). CNSAS a aratat ca din materialul citat rezultă colaborarea organizată și voluntară cu poliția politică, fiind îndeplinită condiția pusă de art. 5 alin. 3 din Legea 187/1999, în sensul că: - a înlesnit transmiterea de informații indiferent sub orice formă, în speta reclamantul activând în acest sens "atât în țară cât și în repetate rânduri în R.F.G."; - informațiile sa denunte atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, în speta cele ale persoanei, probabil din cadrul Ministerului de Interne, care "a contribuit la fuga" respectivelor rude; - faptul de informare/inlesnire a informării sa fie de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în speta dezvaluirea ducând în mod inevitabil, în contextul social politic al perioadei comuniste, la consecințe deosebit de grave, ducând până la privarea de libertate pentru victima unui astfel de denunț, desi Legea 187/1999 cu modificările și completările ulterioare nu cere dovedirea existenței unor

consecințe vătămătoare pentru victimele poliției politice și ale colaboratorilor acestora, ci doar existența unei stări de pericol pentru acestea.

Relativ la interpretarea dată de contestatar termenului "denunț" din cuprinsul definiției stipulată la art. 5 alin. 3 din Legea 187/1999, paratul consideră că aceasta este vădit forțată și nereținând din semantica termenului "denunț" decât sensul dat în materia dreptului procesual penal, scopul acestui artificiu fiind acela de a restrânge drastic sfera de acțiune a definiției și, implicit, a legii.

- nota olografă, semnată cu numele real, adresată către conducerea întreprinderii la care reclamantul era angajat, prin care informează tot cu privire la cele două rude rămase în străinătate că cele relatate în document "sunt cunoscute de organele Ministerului de Interne încă din perioada în care s-au produs evenimentele, detaliile fiind în posesia acestor organe" (dosar nr. I 60, f. 29), această precizare determinându-l pe ofițerul de securitate să consemneze, pe declarația dată de contestatar că "a deconspirat legătura cu organele de securitate", fapt ce ar denota, o dată în plus, legătura organizată a reclamantului cu Securitatea.

În sfârșit, în ceea ce privește așa-zisa "inconsecvență" pe care ar fi dovedit-o C.N.S.A.S. prin nepublicarea în Monitorul Oficial al României, partea a III a, a numelor ofițerilor care au instrumentat dosarele de securitate care au constituit probatoriul deciziei atacate, s-a susținut că argumentația este nerelevantă, întrucât aceasta împrejurare nu echivalează cu lipsa calitatii de agenți ai fostei poliții politice a respectivilor ofițeri, cei mai mulți dintre aceștia fac obiectul probatoriilor întocmite de C.N.S.A.S., dar pentru ca numele acestora să fie publicate în Monitorul Oficial este necesar ca deținătorii de arhive ai fostei securități să predea C.N.S.A.S. toate datele de identificare ale acestora.

În probațiune, paratul a depus la dosar o serie de înscrisuri, anume: - Decizia nr. 234/15.06.2006 emisă de Colegiul C.N.S.A.S.; - Decizia nr. 269/07.08.2006 emisă de Colegiul C.N.S.A.S., prin care s-a respins contestația; consemnarile scrise ale audierii reclamantului din data de 13.06.2006, respectiv 27.07.2006; - materialele sinteză întocmite de Direcția Investigații cu privire la VOICULESCU DAN; - Documentele ce au stat la baza emiterii celor două decizii și anume: - filele: 2+verso, 3, 52+verso, 53+verso, 54+verso, 91 din dosar de urmărire informativă nr. 161050, volumul 1; - filele: 5, 11+verso, 12, 13, 14, 15, 18+verso, 27+verso, 29, 31, 32, 89+verso, 90, 92+verso din dosar de urmărire informativă nr. I 60; filele: 1 +v, 2, 3, 12, 13, 17 +verso, 25+verso, 28, 48, 49 din dosar de rețea R144460 (titular VOICULESCU Dan); - dosarul de urmărire informativă nr. I 60A (titular VOICULESCU Dan); - filele: 36 + verso, 38+verso, 39+verso, 40+verso, 42+verso din dosarul de urmărire informativă nr. 161051.

Curtea de Apel București- Secția a-IV-a Civilă a încuviințat în parte probele solicitate la termenul de judecată din 20.03.2007.

Ca urmare a invocării de către reclamant a excepției de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 31 alin. (9), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 9 alin. (1), art. 11, art. 14 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (5), art. 16 alin. (1) și

(3), art. 221 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste și a dispozițiilor art. II și ale art. V din OUG nr. 16/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 187/1999, prin Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2009 Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste a fost declarată ca fiind neconstituțională în ansamblul său. Urmare a declarării neconstituționalității Legii nr. 187/1999, s-a adoptat OUG nr. 24/05.03.2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, care a abrogat expres Legea nr. 187/1999. Intrucât competența de judecare a cauzeor, inclusiv cele fondate pe disp. art. 16 din Legea nr. 187/1999 a fost stabilită ab initio în favoarea Tribunalului București- Secția Contencios Administrativ cauza a fost înaintată acestei instanțe, pe rolul careia a fost înregistrată sub nr. 22502/3/2008. Ulterior, prin modificările aduse art. 34 din OUG nr. 24/2008, competența materială a fost stabilită în favoarea Curții de Apel București- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pe rolul careia cauza a fost înregistrată sub același număr 22502/3/2008.

ÎN cauza, au formulat cereri de intervenție accesorie, în interesul paratului CNSAS, intervenientii Silaghi Paraschiva și Silaghi Victor și Kallberg Mikaela, în motivarea cererilor aratându-se că, în calitatea lor de verisoare ale reclamantului, respectiv sora al verisoarei Silaghi Paraschiva, au fost persoane vizate de informațiile furnizate de reclamant organelor de poliție politică, așa cum rezulta din actele dosarului, cât timp reclamantul a furnizat note privind fuga acestora din țară și chiar a făcut investigații, inclusive în RFG, împreună cu un colonel de la Direcția Pasapoarte, în perioada 1973-1974, în vederea depistării cadrului care a contribuit la fuga familiei Silaghi. În aceeași ordine de idei, intervenienta Silaghi Paraschiva a susținut că declarația din fața Colegiului CNSAS în favoarea reclamantului a fost dată în necunoașterea de cauză a întregului dosar.

Cererile de intervenție au fost încuviințate în principiu, în considerarea întrunirii cerințelor art. 49 alin. 3 C.p.c., intrucât, fără a antama fondul litigiului, s-a reținut că intervenientii justificau interesul de a susține apărările paratului C.N.S.A.S în scopul respingerii acțiunii și menținerii calității de colaborator al fostei poliții politice comuniste a reclamantului prin aceea că erau persoane care apareau în materialele din dosarele ce au fost cercetate de Colegiul CNSAS cu ocazia emiterii celor două decizii contestate și, mai mult, în cuprinsul deciziei nr. 234/2006, s-a reținut că activitate de poliție politică în sarcina reclamantului inclusiv întocmirea a două note, semnate olograf de către reclamant, prin care informa cu privire la rudele sale rămase în străinătate (anume intervenientii accesorii). Firește, admiterea în principiu a avut rolul juridic de a constata exclusiv interesul intervenientilor, reflectat la acel moment din actele dosarului, de a susține poziția procesuală a paratului CNSAS, existența sau inexistența calității acestora de victimă a informațiilor furnizate de reclamant putând face obiectul verificării exclusiv pe fondul litigiului și în considerarea elementelor probatorii ce au stat la baza deciziilor contestate.

Fata de pronunțarea Deciziei nr. 51 din 31.01.2008 de către Curtea Constituțională și în raport de evenimentul legislativ constând în adoptarea OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității- care a abrogat expres Legea nr. 187/1999- reclamantul a înțeles să întregască motivarea acțiunii prin invocarea unui nou motiv de nelegalitate a celor două decizii contestate, în acest sens susținând că efectele deciziei nr.51/2008 impun instanței să constate nulitatea acestor decizii emise de CNSAS în temeiul Legii nr.187/1999.

Astfel, s-a susținut că nelegalitatea normelor juridice ce au stat la baza emiterii actelor juridice deduse judecării lipsește de fundament legal actele astfel emise. Prin urmare, în condițiile în care Curtea Constituțională a constatat că întreaga procedură de emiterie a actului prin care CNSAS stabilea calitatea de fost colaborator al poliției politice comuniste este contrară legii, actul realizat prin urmarea acestei proceduri ce face obiectul analizei instanței este confirmat ca nelegal, invocându-se rațiunile avute în vedere de Curtea Constituțională în declararea în afara normei constituționale a întregului act normativ ce dispunea asupra modului în care CNSAS acționa pentru stabilirea calității de agent ori colaborator al poliției politice, concluzia Curții fiind aceea că jurisdicția exercitată de CNSAS și Colegiul Consiliului se definește ca o jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită este cea a instanțelor extraordinare, interzise de art. 126 alin. (5) din Constituția României. Ca atare, a argumentat reclamantul, toate încălcările privind garanțiile procesuale constatate în legătură cu activitatea CNSAS desfășurată în baza Legii nr. 187/1999, prin lipsa de contradictorialitate și publicitate a dezbaterilor, prin limitarea dreptului la apărare al persoanelor verificate, prin liberul arbitru în aprecierea probelor, a afectat în mod iremediabil legalitatea actului emis în aceste condiții, iar existența unei decizii a Curții Constituționale pronunțate în urma sesizării pe care a formulat-o în prezenta cauză prin care se stabilește că actele emise în baza Legii nr. 187/1999 au fost emise în condiții ce nu asigură respectarea unor drepturi fundamentale conferite de Constituție și de către un organism ce nu poate fi asimilat unui organism jurisdicțional în sensul consacrat de norma constituțională atestă fără niciun echivoc și cu putere de lucru judecat nelegalitatea acestuia. Ca atare, în opinia reclamantului, decizia nr. 269/07.08.2006, ce constituie un act emis de CNSAS în baza procedurii reglementate de Legea nr. 187/1999, a fost deja în mod generic apreciat ca nelegal în raport de condițiile în care a fost emis, astfel că nu poate fi menținut în circuitul civil cu consecința menținerii prejudiciului produs persoanei vizate, instanța fiind datoră să constate în mod expres că soluția reținută în cuprinsul acestuia este nelegală, dimpotriva menținerea actelor emise în baza Legii nr. 187/1999 cu instituțiile specifice acestui act normativ, ce nu se mai regăsesc în reglementarea actuală, ducând la încălcarea principiului ce nu permite ultraactivitatea legii abrogate, căci s-ar ajunge astfel ca în prezent să se aplice o etichetă, de "fost colaborator al poliției politice comuniste", ce nu își găsește niciun corespondent în norma legală în vigoare.

Prin concluziile scrise reclamantul a mai adus un argument juridic în

sustinerea acestui efect juridic în sensul constatării nulității deciziilor CNSAS emise în temeiul Legii nr.187/1999 al deciziei Curții Constitutionale nr.51/2008 care însă nu a făcut obiectul contradictorialității. Astfel, s-a susținut că, atât timp cât instanța a considerat ca admisibilă excepția de neconstituționalitate a prev. Legii nr.187/1999 indicate de titularul excepției, înseamnă că s-a stabilit încautarea asupra fondului cauzei a admiterii excepției, rațiunea suspendării de drept a cauzei atunci când se ridică o excepție de neconstituționalitate într-o cauză aflată pe rolul instanțelor de judecată fiind dată tocmai de scopul evitării pronunțării unei soluții în baza unei legi care ulterior se poate dovedi ca neconstituțională. Ca atare, judecătorul fondului nu poate să ignore soluția Curții Constitutionale și decizia obligatorie prin care se constată nelegalitatea normelor de care depinde soluția ce se va pronunța în cauză, a ignora soluția Curții Constitutionale în analiza prezentei cauze echivalând cu lipsirea de conținut a prevederilor legale ce statuează cu privire la dreptul părților de a utiliza ca mijloc de apărare instituția excepției de neconstituționalitate.

Paratul a combătut teza nulității absolute a deciziilor contestate ca și efect al deciziei Curții Constitutionale nr.51/2008, susținând că aceasta face total abstracție de prevederile articolului 34 din OUG nr.24/2008 și, pe de altă parte, nu trebuie omis faptul că însăși acțiunea promovată de reclamant are ca temei juridic art. 16 alin. (1) teza finală din Legea nr. 187/1999 cu modificările ulterioare, astfel ca interpretarea reclamantului ar lăsa acțiunea sa lipsită de temei. În plus, paratul a invocat și practica Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București, cât și decizia Înaltei Curți de Casați și Justiție nr.2982/29.05.2009, pronunțată în dosarul nr.1273/36/2008, prin care s-a respins, irevocabil, o hotărâre împotriva unei decizii de neapartenență și de necolaborare cu poliția politică comunistă, emisă, de asemenea, în baza vechii legi și cu privire la care judecata începuse, de asemenea, sub imperiul vechii legi.

În cauza s-a făcut aplicarea art. 34 din OUG nr.24/2008 și a fost administrată, în plus față de cele încuviințate și administrate în fața Secției civile, proba cu interogatoriul reclamantului și intervenientei Silaghi Paraschiva, proba cu alte înscrisuri decât cele aflate deja la dosar. Totodată, s-a procedat la verificarea de scripte a unui înscris prezentat de reclamant și susținând că emanând de la intervenienta Silaghi Paraschiva.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin decizia nr. 234/15.06.2006, Colegiul C.N.SAS. a stabilit că reclamantul VOICULESCU Dan, fiul lui Dumitru și Rada, născut la data de 25.09.1946, în București, a fost colaborator al poliției politice comuniste. Pentru a decide astfel, Consiliul a reținut următoarele:

"/.../La scurt timp după recrutarea sa de către I.S.M.B., în 1970, este preluat în legătura de Direcția a-III-a, lucrând cu același nume conspirativ „MIRCEA”. În această calitate, face o călătorie de 16 zile în Republica Socialistă Cehoslovacă, însoțind echipe românești de hochei pe gheață. În martie 1971 este scos din rețeaua Direcției a-III-a pe motiv că este „colaborator extern” la C.N.E.F.S. și nu vine des în contact cu cetățenii străini. În anul 1972 redevine candidat pentru recrutare, fiind

luat in studiu de catre Directia a-III-a. In iunie 1973, se propune recrutarea sa in calitate de informator al Directiei a-III-a, pentru supravegherea urmaritorilor „VERA” (vecina de strada) si „GORAN” (cetatean strain, cunoscut cu afaceri in Romania), precum si pentru a supraveghea activitatea firmei „COMEX”. Propunerea este motivata de faptul ca VOICULESCU Dan a dovedit ca este sincer in relatia cu organele de securitate. Din dosarul I 60A rezulta ca recrutarea lui VOICULESCU Dan sub numele conspirativ "FELIX" s-a realizat la data de 13.06.1973. La audierea din data de 13.06.2006, domnia sa a declamat «FELIX» SUNT EU” si a recunoscut notele informative olografe. La sapte luni de la cea de-a doua recrutare in reseaua Directiei a-III-a, in ianuarie 1974, se consemneaza ca informatorul "FELIX" a fost instruit In vederea unei deplasari de 25 de zile in Germania, dupa o alta calatorie, de 20 de zile, intreprinsa in noiembrie 1973 la Paris. La data de 27.01.1974 se propune abandonarea informatorului "FELIX", motivata de primirea in P.C.R. la data de 15.01.1974 si de faptul ca la data respectiva, Directia a-III-a nu avea un obiectiv concret pe langa care sa poata fi dirijat. In plus se mentioneaza ca in ultima vreme informatorul "FELIX" a furnizat informatii in S.I.G. (supraveghere informativa generala).

Din dosarul de urmarire I 60, al carui titular, este VOICULESCU Dan, rezulta ca acesta a furnizat informatii sub numele conspirativ "FELIX" si in anul 1977.

Din studiul dosarului de urmarire I 61050, deschis pe numele unui fost angajat al I.C.E - Vitrocim in 1982, rezulta ca VOICULESCU Dan, economist in aceeaasi perioada la aceeaasi unitate, furniza informatii cu numele conspirativ "FELIX", fiind in legatura unui ofiter din cadrul U.M 0625- C.P, iar din antetul notei informative din data de 03.02.1982, rezulta ca materialele privitoare la activitatea sa erau arhivate in categoria "F.N.", rezervata surselor membri de partid, ceea ce face inutila incercarea de a identifica un dosar de retea ulterior anului 1974, cand VOICULESCU Dan a intrat in randul P.C.R.

Cu toate ca anterior prezentei decizii s-au efectuat verificari pentru a se stabili daca notele semnate cu numele conspirativ FELIX, existente la dosarul I 60 (singurul detinut de CNSAS pe numele domnului VOICULESCU Dan pana la data de 06.06.2006), au fost sau nu intocmite de domnia sa, nu s-a putut confirma legatura de cauzalitate intre existenta notelor informative redactate si furnizate de informatorul FELIX si posibila activitate de colaborare cu organele Securitatii a domnului VOICULESCU Dan.

Ca urmare a reanalizarii probatoriului ce a stat la baza Deciziilor CNSAS nr.126/11.11.2003 respectiv nr.101/19.05.2005, coroborat cu noile documente existente in dosarele mentionate in preambul si cu recunoasterea de catre domnul VOICULESCU Dan a faptului ca respectivele note, semnate cu numele de cod FELIX, au fost intocmite si furnizate organelor de securitate chiar de domnia sa, reiese in mod indubitabil ca domnul senator VOICULESCU Dan a fost recrutat in calitate de informator al Securitatii si a desfasurat urmatoarele activitati de politie politica:

1. redacteaza olograf, cu numele conspirativ FELIX o nota informativa prin care relateaza despre un cetatean austriac de origine romana, patron al unui birou de reprezentanta la Viena, "preocuparea acestuia de defaimare a politicii noastre, cat si a metodelor comerciale folosite in relatiile internationale./.../", practicand "atacuri vehemente deschise, cat

si tangente fine la aceste probleme,.../ ", semnaland totodata tendinta cetateanului austriac "de a atrage spiritual si material anumiti cetateni romani la fuga din tara sau luare de pozitie revolutionara fata de legile tarii noastre. " La audierea din data de 13.06.2006 domnia sa a recunoscut faptul ca nota ii apartine si a declarat ca si in prezent isi mentine punctul de vedere fata de continutul acesteia.

2. *declara si semneaza olograf, cu numele real (VOICULESCU Dan), imprejurarile in care a ajuns sa aiba relatii cu diversi cetateni straini, mentionand ca "aceste relatii au avut la baza acordul si indicatiile/.../" unor ofiteri de securitate, "asupra intalnirilor exista rapoarte individuale predate tov. Ofiteri M.I". In acelasi context prezinta circumstantele in care au plecat din tara doua rude de gradul IV, aratand ca "in perioada 1973-1976/.../", impreuna cu un ofiter de la Directia Pasapoarte, "am depistat cadrul care a contribuit la fuga/.../" respectivelor rude, activand in acest sens atat "in tara cat si in R.F.G" si exprimandu-si convingerea "ca analiza facuta impreuna cu organul Ministerului de Interne a fost deosebit de utila, ea avand rolul de a clarifica pozitia mea fata de interesele statului". De asemenea, in acelasi an, inaintea o nota, olografa, semnata cu numele real, catre conducerea intreprinderii la care era angajat, prin care informeaza cu privire la cele doua rude ramase in strainatate.*
3. *consemnari ale ofiterilor de legatura sub forma unor rapoarte, note, rezolutii, in care se mentioneaza: ".../ am trecut la contactarea numitului VOICULESCU DAN-translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei/.../ De la inceputul discutiilor i s-a explicat numitului/.../ necesitatea colaborarii sale cu organele de securitate avand in vedere posibilitatile sale informative pe langa cetatenii straini pe care ii insoteste ca translator, VOICULESCU DAN ne-a relatat ca isi da seama de acest lucru si ca anul trecut la campionatele de box cand a fost translator pe langa reprezentativa Belgiei a observat anumite lucruri suspecte (cetateni romani care au luat legatura cu sportivii, schimburi de pachete etc), dar neavand cui sa le spuna au trecut neluate in seama. Ne-a relatat ca in cursul acestor campionate de hochei deocamdatanu s-au ivit probleme deosebite dar pe parcurs el ne va informa asupra tuturor aspectelor care vor aparea/.../ Avand in vedere posibilitatile sale informative precum si faptul ca si-a manifestat bunavointa de a colabora cu organele de securitate propun inregistrarea susnumitului la C.T.D.C.A (denumirea initiala a Cartotecii Informative Documentare) in calitate de colaborator". Se mai mentioneaza contactarea colaboratorului MIRCEA, numele conspirativ al domniei sale din prima perioada de colaborare, pentru a fi instruit in legatura cu membri echipelor de hochei romanesti care urmeaza sa faca o deplasare in Republica Socialista Cehoslovacia. La audierea din data de 13.06.2006, domnia sa a declarat ca a fost in "n" tari cu echipa de hochei. In acelasi context, intr-un material intocmit de Directia a-III-a se mentioneaza ca: "in perioada 1969-1970, cat a fost ghid O.N.T, a fost folosit ca colaborator de Directia a-III-a, pentru asigurarea contrainformativa a grupului de straini".*

Colaborarea domnului VOICULESCU Dan cu Securitatea, concretizata in urmatoarele fapte: semnalarea unui cetatean strain cu

preocupari de a atrage spiritual si material anumiti cetateni romani la fuga din tara sau luare de pozitie revolutionara fata de legile tarii, participarea, impreuna cu ofiterii Directiei Pasapoarte, la depistarea circumstantelor in care rudele sale au fugit din tara, intruneste elementele caracteristice activitatii de politie politica, asa cum este defnita de art. 5 alin. 1 din Legea nr.187/1999 cu modificarile si completarile ulterioare, activitate prin care s-a adus atingere:- dreptului la libertate de exprimare, libertatea opiniilor, prevazut de art. 28 din Constitutia Romaniei din anul 1965, coroborat cu art. 19 din Pactul International cu privire la Drepturile Civile si Politice;- dreptului de a circula liber si de a alege locul de resedinta, dreptul de a parasii orice tara, chiar si propria tara, prevazut de art. 12 din Pactul International cu privire la Drepturile Civile si Politice .

Împotriva deciziei reclamantul a depus contestație, aceasta fiind soluționată de către Colegiul C.N.S.A.S. prin decizia nr. 269/07.08.2006, respingandu-se contestatia, retinandu-se ca nu au fost aduse elemente noi de natura sa modifice decizia initiala.

Ulterior emiterii deciziilor de catre Colegiul C.N.S.A.S., Curtea Constitutionala a pronuntat Decizia nr. 51/2008, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I nr. 95/06.02.2008, prin care s-a constatat ca Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar si deconspirarea politiei politice comuniste in ansamblul sau este neconstitutionala, in considerarea caracterului extraordinar al jurisdicției CNSAS.

In cauza se impune stabilirea consecintelor efectelor deciziei nr.51/2008 asupra actelor ce fac obiectul controlului de legalitate, in conditiile in care partile prezinta opinii fundamental divergente, reclamantul sustinand ca declararea neconstitutionalitatii Legii nr.187/1999 atrage nulitatea absoluta a acestor acte, in timp ce paratul CNSAS si intervenientii accesorii sustin teza validitatii in continuare a deciziilor atacate.

Curtea apreciaza ca abordarea acestei probleme de drept dedusa judecatii trebuie sa plece de la prev. art. 147 alin. 4 din Constitutie si art. 11 alin. (3) teza a II-a si art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, potrivit carora deciziile instantei de contencios constitutional isi produc efectele "numai pentru viitor", deci nu si cu privire la acte emise anterior acestora.

Asa cum s-a statuat in practica Curtii Constitutionale, o lege declarata neconstitutionala rămâne în legislație, dar aplicarea ei, fiind contrară supremației Constituției, încetează a-si mai produce efectele. Altfel spus efectele erga omnes ale deciziei nr.51/2008 a Curtii Constitutionale- cu atat mai mult *inter partes litigantes*- se produc numai pentru viitor (*ex nunc*), ca atare consecintele disparitiei efectelor juridice produse de Legea nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare, se localizeaza incepand cu data publicarii in M. Of. a deciziei. Acest principiu constitutional nu poate conduce decat la concluzia ca raporturile juridice si efectele juridice rezultate din aplicarea Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare, pana la acest moment, raman in fiinta si produc consecinte pe plan juridic. Cu titlu de exemplu, prin decizia nr.838/27.05.2009 Curtea Constitutionala a precizat ca "*efectul ex nunc al actelor Curtii Constitutionale constituie o aplicare a principiului neretroactivitatii, garantie fundamentala a drepturilor constitutionale de natura a asigura securitatea juridica si increderea cetatenilor in sistemul de drept, o premisa a respectarii separatiei puterilor in stat, contribuind in acest fel la*

consolidarea statului de drept. Pe cale de consecinta, efectele deciziei Curtii nu pot viza decat actele, actiunile, inactiunile sau operatiunile ce urmeaza a se infaptui in viitor".

Practic, declararea neconstitutionalitatii este o forma de nulitate a actelor juridice normative ce pot face obiectul controlului de constitutionalitate , o sanctiune pentru nerespectarea ierarhiei actelor normative, in cauza a suprematiei Constitutiei, cu exceptia, fata de principiile generale, a neretroactivitatii nulitatii, deoarece Constitutia prevede expres ca deciziile Curtii Constitutionale- inclusiv cele prin care o lege sau o ordonanta a Guvernului in vigoare este declarata neconstitutională- produc efecte numai pentru viitor, de la data publicarii lor oficiale.

O aplicare a acestui principiu constitutional – al producerii ex nunc a efectelor deciziilor de declarare ca neconstitutionale a unor legi/ordonante sau prevederi din acestea- este data de insasi prevederile art. 32 si 33 din OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar si deconspirarea Securitatii, cu modificarile si completarile ulterioare.

Astfel, potrivit art. 32 : (1) *In cazul in care, urmare a preluarii prevazute la art. 31, rezulta documente si informatii noi si neprocesate cu privire la calitatea de lucrator al Securitatii sau de colaborator al acesteia a unei persoane pentru care a fost emisa anterior prezentei ordonante o decizie de neapartenenta sau de necolaborare cu Securitatea, daca persoana face parte din actegoriile persoanelor verificate din oficiu, Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii initiaza si aplica, in mod corespunzator, procedura cuprinsa in prezenta ordonanta de urgenta. (2) Verificarile aflate in curs de desfasurare la Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii la data intrarii in vigoare a prezentei ordonante de urgenta continua potrivit procedurii prevazute de aceasta, iar potrivit art. 33 din aceeaasi ordonanta de urgenta: Actele si lucrarile efectuate in cadrul Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii, altele decat cele supuse reexaminarii potrivit prezentului capitol, pana la data intrarii in vigoare a prezentei ordonante, raman valabile.*

Prevederile susmentionate au facut in mai multe randuri obiectul controlului de constitutionalitate al Curtii Constitutionale, concluzia acestui for fiind aceea a compatibilitatii acestora cu legea fundamentala (cu titlu exemplificativ: Decizia nr.980/25.06.2009 publicata in M. Of. nr.572/17.08.2009).

Ori, aceste prevederi fac tocmai aplicarea susprecizatului principiu constitutional, in sensul ca stabilesc validitatea actelor emise de CNSAS in temeiul Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare. De la aceasta regula, a pastrarii valabilitatii actelor CNSAS emise in temeiul Legii nr.187/1999, exista *doua exceptii*, insa numai *aparente*, si in niciun caz exceptii de la principiul constitutional al producerii ex nunc a efectelor deciziilor de declarare ca neconstitutionale a unor legi/ordonante sau prevederi din acestea :

1)- exceptia rezultata din art. 32 din OUG nr.24/2008, in sensul ca respectivele acte (decizii de neapartenenta sau necolaborare cu Securitatea, in cazul in care persoana face parte din categoriile celor verificate din oficiu) pot fi supuse reexaminarii, sub conditia descoperirii unor documente si informatii noi si neprocesate. Exceptia este numai aparenta intrucat consecinta reexaminarii nu este aceea de a constata nulitatea absoluta a deciziei reexaminata (pe calea noii

proceduri, prevazute de noua ordonant de urgenta), ci numai stabilirea unei nelegalitati interne a actului- prin prisma stabilirii unei situatii faptice gresite-, situatia echivaland cu institutia solicitarii instantei de contencios administrativ- pe calea actiunii in constatare- a nulitatii implicite a propriului act administrativ al autoritatii publice de declarare ca neapartinand sau necolaborand cu Securitatea, potrivit Legii nr.554/2004. Insa, nicidecum legiuitorul nu a stabilit de plano nulitatea tuturor deciziilor emise de CNSAS prin efectul deciziei Curtii Constitutionale de declarare ca neconstitutionala in intregime a Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare, dimpotriva prevazand *expressis verbis* consolidarea, valabilitatea acestora, fie ca sunt decizii de neapartenenta sau necolaborare ce nu fac obiectul reexaminarii- art. 32, fie ca sunt alt gen de acte, inclusiv deciziile de apartenenta sau colaborare cu fosta politie politica (in acceptiunea Legii anterioare)- art. 33, care nu au fost contestate de partea interesata, devenind definitive si intrand astfel in puterea deplina a lucrului judecat in conf. cu prev. art. 3 alin. 7 si art. 17 din Legea nr.187/1999)

2)- exceptia desprinsa din prev. art. 34 din OUG nr.34/2008, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit carora: *Cauzele aflate pe rolul sectiilor civile ale curtilor de apel, in calitate de instante de control judecatoresc, ca urmare a exercitarii caii de atac prevazute la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar si deconspirarea politiei politice comuniste, cu modificarile si completarile ulterioare, impotriva deciziilor Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securitatii, la data intrarii in vigoare a prezentei ordonante de urgenta, se transmit Sectiei de contencios administrativ si fiscal a Curtii de Apel Bucuresti, ca instanta de control judecatoresc. Aceasta, la primul termen de judecata, va continua judecarea cauzelor cu luarea in considerare a probelor admise si a actelor procesuale efectuate de instanta civila.*”. Asadar, actele emise de CNSAS- fie ca sunt de apartenenta/colaborare sau, dimpotriva, de neapartenenta/necolaborare- care au fost contestate de persoanele cu vocatie procesuala prin prisma legii nr.187/1999 (art. 16 alin. 1) inainte de intrarea in vigoare a OUG nr.24/2008, asadar sub imperiul Legii nr.187/1999, isi vor pastra valabilitatea numai in raport de solutia pe care o va pronunta instanta de contencios administrativ competenta, Curtea de Apel Bucuresti- Sectia Contencios Administrativ si Fiscal, aceasta instanta fiind datoare sa continue judecarea cauzelor si sa-si exercite rol activ in vederea aflarii adevarului in cauza, insemnand verificarea efectiva a legalitatii- interne si externe- a actelor emise de CNSAS anterior intrarii in vigoare a OUG nr.24/2008, ci nu pronuntarea solutiei de anulare a acestor acte in considerarea declararii ca neconstitutionale a Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare. Se observa ca aceasta exceptie este numai una aparenta de la regula mentinerii actelor emise de autoritati publice (fie acestea asigurate cu atributii jurisdictionale exceptionale), intrucat stabilirea nelegalitatii si anulara acestora se realizeaza in urma examenului complet de nelegalitate ce inca nu fusese realizat de o instanta de judecata nici in temeiul Legii nr.187/1999, si, in orice caz, nu reprezinta o exceptie de la principiul constitutional al producerii ex nunc a efectelor deciziilor de declarare ca neconstitutionale a unor legi/ordonante sau prevederi din acestea.

Curtea mai itereaza si alte argumente suplimentare in neretinerea tezei propuse de reclamant, aceea a efectului peremptoriu al deciziei Curtii

Constitutionale nr.51/2008, de anulare a deciziilor emise de CNSAS în temeiul Legii nr.187/1999:

- practica Curtii Constitutionale, care a statuat asupra constitutionalitatii art. 34 din OUG nr.34/2008 (ex: decizia nr.980/25.06.2009, decizia nr.1030/09.07.2009 si 1398/16.12.2008, ultima ridicata în prezentul litigiu de însasi reclamantul Dan Voiculescu), mentionand caracterul de norma tranzitorie de procedura a acestei prevederi si scopul precis al acesteia, acela de a asigura exercitarea rolului activ al judecatorului, care va aprecia asupra valabilitatii actelor si lucrarilor efectuate sub imperiul legii vechi. Ori, rolul activ al judecatorului se manifesta în stransa interdependentă cu principiul procesual al aflării adevărului, trebuind a fi exercitat în acest obiectiv fundamental al justitiei, în sensul efectuării depline a controlului de legalitate al actelor CNSAS, în raport de probele administrate, fiind evident ca, dacă în toate aceste cauze s-ar fi impus admiterea exceptiei nulitatii absolute a deciziilor atacate, judecatorul nu ar mai fi avut libertatea de a aprecia asupra valabilitatii actelor si lucrarilor efectuate sub imperiul legii vechi.

Mai trebuie precizat ca, în forma initiala a OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar si deconspirarea Securitatii se prevedea obligatia instantei de a examina cauza "sub toate aspectele", asadar fiind exclusă teoria nulitatii absolute a deciziilor CNSAS emise sub imperiul Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare.

- practica judecatoreasca (este drept, saraca tocmai în raport de specificitatea litigiilor, începute sub imperiul Legii nr.187/1999, si competenta limitata a CAB- Sectia Contencios Administrativ si Fiscal) în materie a adoptat aceeasi pozitie, cea a continuării judecatii si efectuării controlului de legalitate- externa si interna- în mod deplin, ci nu pronuntarea de plano a nulitatii acestor decizii ca o consecinta a declarării neconstitutionalitatii Legii vechi prin decizia nr.51/2008 a Curtii Constitutionale. În acest sens, Curtea aminteste, cu titlu exemplificativ hotararile mentionate si de parat în concluziile scrise: Sentinta Civilă nr. 2131/20.05.2009, pronuntata de CAB- Sectia a-VIII-a Contencios Administrativ si Fiscal în dosarul nr. 39969/3/2008; Sentinta Civilă nr. 3739/05.11.2009, pronuntata de CAB- Sectia a-VIII-a Contencios Administrativ si Fiscal în dosarul nr. 2515/36/2008; Sentinta Civilă nr. 1293/25.03.2009, pronuntata de CAB- Sectia a-VIII-a Contencios Administrativ si Fiscal în dosarul nr. 38017/3/2008; Sentinta Civilă nr 2024/14.05.2009, pronuntata de CAB- Sectia a-VIII-a Contencios Administrativ si Fiscal în dosarul nr. 39074/3/2008; Decizia nr.5909/17.12.2009 pronuntata de Înalta Curte de Casație si Justitie în recursul împotriva sentintei civile nr.2024/14.05.2009; Decizia Înaltei Curți de Casați si Justitie nr . 2982/29.05.2009, pronunțată în dosarul nr. 1273/36/2008, prin care s-a respins, irevocabil, o hotărâre împotriva unei decizii de neapartenență și de necolaborare cu poliția politică comunistă, emisă, de asemenea, în baza vechii legi și cu privire la care judecata începuse, de asemenea, sub imperiul vechii legi.

Ori, Curtea constata ca si practica judiciara este unitara nu doar la nivelul instantei de fond, dar chiar la nivelul ICCJ, fiind necesar ca instanta sa urmeze aceasta practica stabilita de instanta suprema, tinand seama si de jurisprudenta CEDO (cauza Beian contra Romaniei, cauza Stefan si Stef contra Romaniei, cererile conexate nr. 24428/03 și 26977/03, Hotărârea din 27 ianuarie 2009), potrivit careia atunci când practica neunitară apare și se menține în cadrul celei

mai înalte autorități judiciare din țară, care are atribuții în unificarea practicii judiciare și care, contrar acestor atribuții devine ea însăși sursa insecurității juridice, situația aduce atingere principiului securității juridice și reduce încrederea publicului în sistemul judiciar.

În sfârșit, este necesară și remarcarea poziției inconstante a însăși reclamantului în abordarea acestei probleme de drept esențiale deduse judecatii, cât timp a ridicat excepția neconstitutionalității art. 34 din OUG nr.24/2008, în forma inițială, opinia reclamantului, ca autor al excepției de neconstitutionalitate, fiind una contrară implicit celei precizate în ultima parte a litigiului, anume susținând la acel moment că nu este constituțională prevederea din art. 34 din OUG nr.24/2008, ce instituie obligația instanței de a continua judecata, ci deficiența normei constă tocmai în aceea că nu acordă exclusiv posibilitatea de a anula deciziile CNSAS ca o consecință a deciziei Curții Constitutionale nr.51/2008 în cazul în care paratul CNSAS nu sesizează instanța cu o acțiune în constatare în temeiul noii legi, asadar admitând această interpretare a prevederilor art. 34.

Concluzia judicioasă, asadar, nu poate fi decât aceea că efectele deciziei nr.51/2008 pronunțată de Curtea Constituțională nu se rasfrâng asupra deciziilor CNSAS contestate în cauză în sensul de a le afecta de nulitate absolută prin prisma declarării ca neconstituționale în întregime a Legii nr.187/1999. În acest sens, Curtea apreciază că nici elementele argumentative prezentate în concluziile scrise de reclamant nu sunt de natură a schimba aprecierea instanței, împrejurarea că instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstitutionalitate a unor prev. din Legea nr.187/1999 a considerat că excepția are legătură cu fondul litigiului neavând o relevanță deosebită, întrucât la acel moment instanța nu putea să se antepună asupra raportului juridic concret dedus judecatii și faptului dacă acesta putea avea efecte viitoare, ce ar fi putut fi supuse aplicării inclusiv legislației din momentul pronunțării hotărârii, moment în care decizia de neconstitutionalitate a Legii nr.187/1999 (ce putea să fie pronunțată) și-ar fi produs efecte asupra acestor fapte viitoare.

Următoarea problemă de drept ce transpare în cauză și reclama rezolvare este aceea a legii aplicabile raportului juridic dedus judecatii. Necesitatea aplecării asupra acestei probleme apare în lumina instanței nu prin prisma divergenței de opinii a părților în cauză, cât prin aceea a unei practici – cum s-a specificat deja, saracă, față de specificitatea litigiului și competența limitată – neunitară, existând, este drept izolat, hotărâri prin care verificarea legalității deciziilor CNSAS emise în temeiul Legii nr.187/1999 s-a raportat la disp. OUG nr.24/2008, cu modificările și completările ulterioare (cu titlu de exemplu: hotărârea CAB- Secția a-VIII-a pronunțată în dosar nr.35981/3/2008).

Ori, Curtea consideră judicioasă poziția părților, una în consonanță cu practica majoritară atât a Curții de Apel București- Secția Contencios Administrativ și Fiscal (ca instanță de fond), cât și a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Secția Contencios Administrativ și Fiscal (ca instanță de recurs). În acest sens, Curtea aminteste practica judecătorească deja exemplificată mai sus: : Sentința Civilă nr. 2131/20.05.2009, pronunțată de CAB- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 39969/3/2008; Sentința Civilă nr. 3739/05.11.2009, pronunțată de CAB- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 2515/36/2008; Sentința Civilă nr.

1293/25.03.2009, pronunțată de CAB- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 38017/3/2008; Sentința Civilă nr 2024/14.05.2009 pronunțată de CAB- Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 39074/3/2008; Decizia nr.5909/17.12.2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul împotriva sentinței civile nr.2024/14.05.2009; Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2982/29.05.2009, pronunțată în dosarul nr. 1273/36/2008, prin care s-a respins, irevocabil, o hotărâre împotriva unei decizii de neapartenență și de necolaborare cu poliția politică comunistă, emisă, de asemenea, în baza vechii legi și cu privire la care judecata începuse, de asemenea, sub imperiul vechii legi.

Intr-adevar, examenul de legalitate a deciziilor CNSAS contestate trebuie să se realizeze prin raportare la normele de drept substantial cuprinse în Legea nr.187/1999, în temeiul căreia au fost emise, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Ca argument suplimentar Curtea evoca și poziția însăși a Curții Constitutionale în această problemă, în cuprinsul deciziei nr.1398/16.12.2008, publicată în M. Of. nr.79/11.12.2009 și pronunțată tocmai în cadrul prezentului litigiu ca urmare a excepției de neconstituționalitate a art. 34 din OUG nr.24/2008 invocate de reclamantul Dan Voiculescu, fiind amintit principiul constituțional al neretroactivității legilor, menționându-se că *"sustinerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, o eventuală extindere a incidentei actului normativ (nn- OUG nr.24/2008) asupra unor situații din trecut- pe care critica să o presupună- ar avea efect retroactiv și ar contraveni dispozițiilor art. 15 alin. 2 din Constituție."*

Trebuie făcută trimiterea și la disp. art. 52 din Legea nr.24/2000 privind tehnica legislativă (referitoare la Dispozițiile tranzitorii), potrivit căreia: *(1) Dispozițiile tranzitorii cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuite de noul act normativ. (2) Dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.*

Asadar, rolul prev. art. 34 din OUG nr.24/2008 este doar acela de a reglementa situația cauzelor aflate deja pe rolul instanțelor civile la data intrării în vigoare a ordonanței, asadar de a asigura derularea raportului juridic de drept procesual dedus judecatii. În schimb, raportul juridic de drept substantial- ce face obiectul controlului instanței- s-a născut în temeiul Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare și și-a produs în totalitate efectele în mediul social, având un caracter instantaneu, efectul fiind acela al consemnării publice a reclamantului prin declararea (deconspirarea) ca și colaborator al fostei poliții politice comuniste, situația juridică dedusă judecatii fiind asadar definitiv constituită în speta și efectele deciziilor contestate fiind deja produse, astfel încât legea nouă (în speta, OUG nr.24/2008) nu are aplicabilitate.

În consecință, verificarea legalității deciziilor nr.234/2006 și 269/2006 emise de CNSAS se va realiza în considerarea prevederilor legii în temeiul căreia au fost emise, anume a Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare.

O ultima problemă de drept ce solicită rezolvare, înainte de trecerea la examenul propriu-zis de legalitate- externă și internă- a deciziilor contestate prin luarea în considerare a tuturor criticilor și contraargumentelor prezentate de

parti, consta in stabilirea incidentei in speta a in scrisurilor depuse de paratul CNSAS la ultimul termen de judecata si, mai mult, a sferei de cuprindere a elementelor probatorii propuse de parat in sustinerea mentinerii deciziilor contestate. Altfel spus, trebuie sa se stabileasca a priori daca instanta trebuie, cu respectarea legii, sa tina seama exclusiv de materialul probator avut in vedere si retinut de CNSAS in conchiderea intrunirii calitatii reclamantului de colaborator al fostei politii politice comuniste, sau are o marja mai larga de apreciere, putandu-se baza pe mentinerea acestei concluzii la care a ajuns paratul si pe elemente de proba ce nu au fost retinute de CNSAS ca relevante in conturarea calitatii de colaborator al politiei politice a reclamantului, indiferent daca aceste elemente de proba se regaseau la dosarul administrativ-jurisdictional in cadrul caruia s-au emis cele doua decizii contestate (anume alte materiale scrise decat cele constatate in cuprinsul deciziei nr.234/2006- pagina 3 ca reflectand activitatea de politie politica a reclamantului, materiale prezentate in extenso in cadrul notei de constatare S/DI/I/410/08.06.2006) sau au fost relevate si propuse pe parcursul judecatii prezentei cauze. In aceasta a doua situatie, trebuie, de asemenea, facuta distinctia intre elementele factice si probatorii propuse de intervenienti (sustinerea imprejurarii ca reclamantul a colaborat cu fosta politie politica si prin aceea ca ar fi informat organele acesteia despre detinerea de catre tatal intervenientelor a unei bancnote de 100 coroane suedeze, cu consecinta arestarii parintilor acestora pentru o perioada de cateva zile, imprejurare pe care o cunosteau, in special intervenienta Kalberg Mihaela, inca de la nivelul anului 1975) si cele propuse de parat, anume in scrisurile depuse la ultimul termen de judecata, cu mentiunea ca insasi paratul a specificat si prin concluziile scrise ca aceste doua note au fost depuse la dosar exclusiv in scopul dovedirii caracterului conspirat si sistematic al colaborarii reclamantului cu fosta Securitate, fara a se invoca aptitudinea acestora *per se* de a proba calitatea de colaborator in acceptiunea Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare. In plus, in cazul retinerii celei de-a doua ipoteze in discutie, instanta trebuie sa plece de la premisa cunoscuta ca paratul CNSAS nu si-a insusit in mod expres si neechivoc, cu titlu de motivare a legalitatii deciziilor, ca activitate de colaborare cu politia politica comunista elementele factice adaugate de interveniente si, mai mult, nu s-au propus probe- scrise sau de alta natura- apte a sustine aceasta situatie prezentata de interveniente.

In solutionarea acestei probleme de drept, Curtea este datoare sa pastreze aceeasi pozitie juridica adoptata in abordarea celorlalte doua probleme anterioare, anume necesitatea raportarii, sub aspect al aplicarii dreptului substantial, la Legea in temeiul si in aplicarea careia au fost emise cele doua decizii ale CNSAS contestate, dreptul substantial *lato sensu* ingloband si normele legii ce reglementeaza procedura jurisdictionala in cadrul Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securitatii. Altfel spus, este necesar abordarea acestei problematici plecand de la principiile *tempus regit actum* si al neretroactivitatii legii, asa cum s-a pronuntat in mod expres insasi Curtea Constitutionala prin decizia nr.1398/16.12.2008.

In considerarea acestor premise juridice Curtea conchide ca raspunsul nu poate fi decat in sensul obligativitatii instantei, sesizate ca urmare a exercitarii caii de atac prevazute de art. 16 alin. 1 din Legea nr.187/1999, sa continue judecata, dar prin incuviintarea si administrarea probelor propuse de parti necesare in justa solutionare a cauzei si cu respectarea principiilor generale de drept susretinute, insemnand ca, in privinta elementelor de proba pe care se

poate baza CNSAS in sustinerea legalitatii deciziilor emise, nu pot fi retinute decat strict materialele in baza carora s-a ajuns, in cuprinsul deciziilor, la concluzia existentei calitatii de colaborator a reclamantului (cele avute in vedere in emiterea primei decizii, respectiv cele avute in vedere in solutionarea contestatiei de catre Colegiul CNSAS, daca documentatia a fost completata potrivit art. 16 alin. 3 din Legea nr.187/1999). O interpretare larga, extensiva, a normelor juridice in aceasta privinta, ar insemna depasirea spiritului legii si chiar incalcarea unor drepturi fundamentale ale persoanei care a inteles sa conteste, in temeiul art. 16 alin. 1 din Legea nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare, decizii pronuntate in cadrul unor proceduri jurisdictionale (asupra naturii atributiilor CNSAS de a decide cu privire la apartenenta/colaborare a persoanelor verificate, respectiv de a solutiona contestatiile impotriva acestor decizii pronuntandu-se Curtea Constitutionala prin decizia nr.51/2008). Ori, singura cale de atac in sistemul judecatoresc pusa la dispozitie de Legea nr.187/1999 si dublata apoi prin OUG nr.24/2008 trebuie sa asigure persoanei care a inteles sa atace deciziile CNSAS emise in procedura jurisdictionala extraordinara ca instanta va verifica actele jurisdictionale extraordinare in considerarea exclusiv a documentatiei avute in vedere si a motivarii retinute de CNSAS, fara posibilitatea ca instanta sa extinda activitatea de colaborare prin retinerea altor aspecte de fapt decat cele statuate de CNSAS, tocmai in considerarea faptului ca actele CNSAS au natura nu doar administrativa (spre a putea fi remediate sau completate, sub aspectul motivarii in fapt), ci chiar jurisdictionala si ating elemente esentiale privind persoana vizata, ci nu aspecte patrimoniale. In plus, trebuie sa se interpreteze si teleologic normele incidente, plecand de la premisa ca chiar si noua reglementare in materia deconspirarii Securitatii- OUG nr.24/2008- stabileste in mod neechivoc necesitatea verificarii temeiniciei actiunii in constatarea calitatii de lucrator/colaborator al Securitatii exclusiv in baza considerentelor CNSAS avute in vedere in promovarea actiunii in constatare, anume in baza notei de constatare si a listei documentelor pe baza carora a fost emisa (art. 7 alin. 3 din OUG nr.24/2008), ce trebuie in mod necesar sa fi trecut prin procedura de discutare si aprobare de catre Colegiul CNSAS, in conf. cu procedura prev. de art. 12 si urm. din hotararea nr.2/2008 al CNSAS privind Regulamentul de organizare al CNSAS. Fireste, reglementarile OUG nr.24/2008 nu sunt incompatibile, in considerarea prev. art. 28 din Legea nr.554/2004, cu normele procesual civile, fiind posibila completarea actiunii in constatare, in sensul argumentarii suplimentare a conturarii calitatii de lucrator/colaborator al Securitatii pe baza unor materiale suplimentare, inasa aceasta completare trebuie sa respecte procedura legala, anume sa treaca prin verificarea si aprobarea Colegiului CNSAS cu respectarea dispozitiilor procedurale de functionare din propriul Regulament.

Ca atare, a permite in prezenta cauza ca paratul sa propuna oricand orice proba noua sau reevaluarea in defavoarea reclamantului a unor materiale probatorii verificate de CNSAS si considerate ca nerelevante in probarea calitatii de colaborator al Securitatii ar insemna acceptarea unui tratament discriminatoriu nejustificat obiectiv in raport cu persoane aflate in situatie similara din punct de vedere procesual-juridic (cele a caror calitate de lucrator/colaborator se doreste a fi realizata in temeiul noii legi), in sensul ca in situatia celor care au contestat decizii de apartenenta/colaborare emise in temeiul Legii nr.187/1999 instanta de judecata ar avea o competenta marita,

putand stabili corectitudinea concluziei CNSAS in considerarea unor probe ce nu au fost avute in vedere sau considerate nerelevante de catre CNSAS, desi CNSAS nu si-a exprimat, intr-o forma legala, pozitia in acest sens, dimpotriva, in cazul celei de-a doua situatie, statuand ca respectivele inscrieri nu probeaza calitatea respectiva. Ori, o atare competenta sporita nu este prevazuta *expressis verbis* in vreo norma legala.

In consecinta, Curtea va proceda la examenul de legalitate al deciziei nr.234/15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității si al deciziei CNSAS nr. 269/07.08.2006, prin care s-a respins contestatia, in considerarea criticilor de forma si de fond aduse de reclamant si a sustinerilor in combatere aduse de parat si de intervenienti, exclusiv tinand seama de prevederile Legii nr.187/1999 (atat sub aspectul sferei de reglementare a calitatii de colaborator al politiei politice comuniste, cat si al normele de procedura in cadrul procedurii jurisdictionale finalizate cu emiterea celor doua decizii) si tinand seama de motivarea concreta a deciziei nr.234/2006 (insusita ulterior prin decizia nr.269/2006), anume a paletei de activitati de colaborare cu fosta politie politica a reclamantului asa cum a fost retinuta de parat in respectivele decizii, si de inscrierile apreciate de CNSAS ca relevand colaborarea reclamantului cu fosta politie politica in intelesul art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999.

Curtea considera necesar a face cateva precizari prealabile privind scopul Legii nr.187/1999.

Legislatia postdecembrista reprezinta unul din instrumentele prin care societatea postcomunista incearca sa-si recucereasca propriul trecut, dreptul la trecut si, in particular, dreptul la cunoasterea propriei identitati, reprezentand un element important pentru asigurarea transparentei in ordinea publica si o conditie morala esentiala pentru o dezvoltare sanatoasa a constintei publice. Ori, fara accesul la adevarul despre trecut, chiar daca presupune relevarea unor istorii de viata uneori inconfortabile in legatura cu persoane publice, statul si natiunea ar fi vulnerabile in fata pericolului de repetare a istoriei.

Asadar, ratiunea adoptarii actelor normative privind accesul la propriul dosar si deconspirarea politiei politice comuniste, respectiv a Securitatii, deriva din necesitatea cunoasterii de catre membrii unei societati postcomuniste a fostului regim totalitar, depasirii nivelului organizatoric, intelectual si moral impus de un sistem caracterizat prin structuri si moduri de gandire inadecvate, respectarii drepturilor omului si a libertatilor fundamentale crearii unei culturi politice autentice si a unei societati civilizate, verificarii a posteriori a comportamentului persoanelor care, in prezent, candideaza pentru sau, dupa caz, ocupa demnitati sau functii publice (aflandu-se in situatii de a fi garantii Constitutiei si ai democratiei) sau detin titluri care implica o dimensiune morala primordiala, legea neavand un scop punitiv si neinstituint, per se, o responsabilitate penala a celor in privinta carora, se va constata definitiv ca au fost lucratori sau colaboratori ai politiei politice comuniste, respectiv ai Securitatii.

In esenta, sub aspectul care intereseaza in cauza, legea a urmarit si urmareste scopul de deconspirare a persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarului intocmit de Securitate, sau au efectuat activitatile prevazute de actul normativ, prin consemnarea publica - publicarea in Monitorul Oficial al

României, Partea a -III-a și punerea la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către C.N.S.A.S., a celor care ocupă demnitățile sau funcțiile enumerate de actul normativ, precum și a celor care își manifestă intenția de a candida pentru alegerea sau numirea în aceste demnități sau funcții publice, actul normativ antrenând doar eventuale consecințe de ordin moral în privința celor care au încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale altora în perioada dictaturii comuniste.

Prin urmare, rolul instanței judecătorești investită cu soluționarea unei contestații împotriva deciziei Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu este acela de a stabili vinovății sau de a le comensura, de a aplica pedepse și de a le individualiza, instanța nerealizând o justiție retributivă, ci de a constata, pe baza probelor administrate în raport de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte, o situație de fapt, anume aceea dacă o persoană a fost sau nu colaborator sau lucrator al Securității, ca politic politică, rațiunea legii și rolul instanței fiind în acord cu principiile stabilite atât prin Rezoluția Adunării Parlamentare a Consiliului Europei nr. 1096/1996 privind demantelarea fostelor regimuri comuniste, cât și prin jurisprudența C.E.D.O. ca expresia a celor mai înalte idei despre justiție și echitate (a se vedea hotărârea de Mare Cameră pronunțată la data de 16.03.2006 în cauza Zdanoka contra Letoniei; decizia de inadmisibilitate din 22.11.2001 în cauza Knauth contra Germaniei).

Trecând la examenul de legalitate efectiv al deciziilor contestate, Curtea porneste de la următoarele premise:

- decizia nr.234/2006 a stabilit ca activitatea reclamantului de colaborare cu poliția politică a constatat în semnarea unui cetățean strain cu preocupări de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luare de poziție revoluționară față de legile țării și participarea, împreună cu ofiterii Direcției Pasapoarte, la depistarea circumstanțelor în care rudele sale au fugit din țară, iar ca înscrise regăsite în arhivele fostei Securități apte a releva calitatea de colaborator au fost reținute: **1)- nota semnată olograf, sub nume nereal FELIX, datată 29.12.1977** și făcând referire la cetățeanu austriac de origine română L. G; **2)- declarația scrisă și semnată olograf cu nume real, datată iunie 1980** (dar indicat în mod eronat în nota de constatare ca fiind redactată în anul 1977, deși este datată olograf de reclamant), în care reclamantul relatează faptul că relațiile cu diverși cetățeni străini au avut la bază indicațiile unor ofiteri de securitate, totodată prezentând și faptul că în perioada 1973-1976, împreună cu un ofiter de la Direcția Pasapoarte, a depistat *cadru* care a contribuit la fuga rudelor sale din țară, activând în acest sens atât în țară cât și în repetate rânduri în R.F.G, CNSAS considerând în cuprinsul notei de constatare și a deciziei nr.234/2006 ca obiectul cercetării conjugate a reclamantului și respectivului ofiter a fost dat de circumstanțele parasirii țării de către cele două rude, ci nu de o eventuală persoană care ar fi contribuit la această fugă din țară; **3)- consemnarile lt. M.P, datată 22.11.1970**, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, traducător de limba germană al echipei de hochei pe gheață a Norvegiei, consemnându-se faptul că, cu această ocazie, reclamantul i-a relatat că în anul anterior, în desfasurarea campionatelor

de box, în calitate de translator pe lângă reprezentativa Belgiei, a observat anumite lucruri suspecte (cetateni romani care au luat legatura cu sportivii, schimburi de pachete etc), dar neavând cui să le spună au trecut neluate în seamă. Se observa că acest ultim înscris, deși a fost indicat ca relevant în conturarea calitatii de colaborator al poliției politice, nu a mai fost reluat în finalul motivării deciziei în stabilirea concretă a faptelor de colaborare.

În plus, s-a mai făcut referire și la alt înscris, care, de asemenea, nu a mai fost reluat în stabilirea concretă a faptelor de colaborare, anume nota olografa, semnată cu numele real și datată 17.10.1977 (cu mențiunea că, din nou, se indica și în decizia nr.234/2006 și se reia și în întămpinare, în mod eronat că moment al declarației din iunie 1980 că fiind, de fapt, anul 1977, prin menționarea sintagmei *în același an*), prin care informează conducerea întreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele două rude rămase în străinătate. Având în vedere ambiguitatea din motivarea deciziei nr.234/2006, Curtea ține seama și de poziția prezentată în întămpinare, astfel încât consideră necesar a reține și aceste înscrise ca fiind avute în vedere de CNSAS în emiterea deciziei de declarare că și colaborator al poliției politice comuniste a reclamantului.

În schimb, referitor la înscrisele din dosarul de urmărire I 61050, deschis pe numele unui fost angajat al I.C.E Vitrocium, R. G., deși se face referire în prezentarea relației în extenso a reclamantului cu fosta Securitate, inclusiv furnizarea de către acesta a unor informații privind pe susmenționatul R.G și cuprinse într-o nota informativă, semnată cu numele nereal FELIX și datată 03.02.1982, Curtea nu va proceda la reținerea acestora în cadrul probatoriului relevant, întrucât acestea nu au fost, în final, reținute de CNSAS, poate tocmai pentru că, fără tăgădă, acele informații nu denunțau atitudini ale colegului de serviciu R.G potrivnice regimului comunist, ci, chiar dacă nu apare logic la momentul actual informarea cu numele nereal și asumat de reclamant, FELIX, denunțau activități de încălcare a normelor comerciale elementare în detrimentul economico-financiar al statului român, asadar potrivnice oricărui regim de organizare politică, fapt ce a determinat, de altfel, excluderea persoanei respective din Comerțul Exterior, așa cum rezultă din actele dosarului.

Odată stabilite aceste premise, Curtea abordează criticile de nelegalitate aduse de reclamant celor două decizii CNSAS contestate.

Astfel, **sub aspectul criticilor de nelegalitate externă** (de formă și procedură), instanța apreciază că argumentele prezentate de reclamant nu sunt suficiente a conchide că deciziile nr.234/15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nr. 269/07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva deciziei nr. 234/15.06.2006, sunt afectate de nelegalitate. În acest sens, Curtea consideră următoarele:

I. Cu privire la nelegalitatea celor două decizii prin prisma emiterii anterioare a deciziilor nr.126/11.11.2003 și deciziei nr. 101/19.05.2005, fără ca actele ce fac obiectul controlului în prezentul litigiu să se întemeieze pe dovezi noi, Curtea

califica aceasta critica de nelegalitate ca fundamentată pe disp. art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999 in vigoare la data emiterii deciziilor nr.234/2006 269/2006, anume cu modificarile aduse inclusiv prin OUG nr.16/2006. Potrivii acestor prevederi posibilitatea Colegiului Consiliului de a se pronunta din oficiu cu privire la activitatea de politie politica a unei persoane asupra careia s-a pronuntat anterior este restransa doar la situatia in care apar „probe noi”, numai in aceasta situatie fiind posibila reexaminarea situatiei unei persoane cu privire la care exista deja emisa o decizie anterioara ramasa definitiva. Ori, in speta, intr-adevar, cu privire la activitatea de politie politica in sensul Legii nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare, au fost emise nu una, ci chiar doua astfel de decizii, ramase definitive conf. art. 17 alin. 1 prima ipoteza din Legea nr.187/1999, prin necontestare, anume: 1. *decizia nr. 126/11.11.2003*, prin care Colegiul C.N.SAS. a stabilit că reclamantul, verificat in virtutea calitate de Președinte al Partidului Umanist Român la cererea Cotidianului „Ziua” și in temeiul art. 21 lit. □) din Legea nr. 187/1999, nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politic; 2. *decizia nr. 101/19.05.2005*, prin care Colegiul C.N.SAS. a stabilit că reclamantul, verificat din oficiu in considerarea statutului de candidat pentru demnitatea de senator din partea Uniunii Naționale P.S.D. + P.U.R., nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică.

In primul rand, Curtea apreciaza ca ne regasim in ipoteza normei art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999, intrucat Colegiul CNSAS s-a pronuntat „din oficiu”, in speta in considerarea prev. art.3/1 alin. 1 din lege.

In acest sens, instanta retine ca sintagma utilizata de legiuitor *din oficiu* nu trebuie inteleasa ca desemnand aceeasi expresie juridica folosita in art. 3 alin. 2 si 3/1 alin. 1 din lege, aceasta din urma spre a face distinctie intre modalitatea principala de sesizare a CNSAS cu o verificare (anume la cererea unei persoane interesate, conf. art. 2 alin. 1 din lege). Dimpotriva, expresia utilizata in art. 15 alin. 8 trebuie inteleasa intr-un sens mai larg, acoperind toate modalitatile de sesizare, inclusiv sesizarea din oficiu, asadar din proprie initiativa, in cazul primirii unor noi probe in custodia CNSAS. In acest sens, trebuie a se da o interpretare functionala si cu respectarea tuturor principiilor de drept aplicabile, scopul reglementarii fiind acela de a exclude posibilitatea CNSAS de a reexamina oricand o decizie anterioara a sa ramasa definitiva in lipsa unor elemente de proba noi, indiferent de modalitatea in care a fost sesizata cu reverificarea si indiferent daca reverificarea se realizeaza in conf. cu art. 3/1 alin. 1 din lege. Astfel, Curtea are in vedere practica CEDO, aceasta pronuntandu-se constant in sensul ca „nici o parte nu este îndreptătită la revizuirea unei decizii finale și executorii numai în scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie”, iar desființarea unei decizii finale ar crea un climat de incertitudine juridică și ar reduce încrederea în statul de drept, având în vedere că unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice (cu titlu de ex: cauza Raicu împotriva României, cauza Androne împotriva României). Astfel, trebuie amintit că preemineța dreptului, unul din principiile fundamentale ale unei societăți democratice, este inerentă

ansamblului articolelor Convenției (*Broniowski c. Polonia* [GC], nr. 31443/96, § 147, CEDO 2004-V). Ea presupune respectarea principiului securității raporturilor juridice, și mai ales a deciziilor definitive.

Asadar, in raport de continutul concret al normei art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999, cererea de reexaminare a unei soluții pronunțate, rămasă definitivă, apare ca inadmisibilă numai dacă nu ar avea la bază probe noi care să nu fi fost analizate cu ocazia emiterii primei soluții, această instituție (reexaminarea în prezența unor probe noi) neîncalcând autoritatea de lucru judecat și fiind singura situație prevăzută de lege în care calitatea de colaborator/agent al securității, deja analizată, poate fi reanalizată. In acest sens, Curtea are în vedere practica instanței supreme in materie (decizia nr.2982/29.05.2009 pronuntata de ICCJ- Sectia Contencios Administrativ si fiscal in dosar nr.1273/36/2008);

Mai trebuie facuta precizarea ca, desi prev. art. 5 din Legea nr.187/1999 la momentul emiterii deciziilor anterioare avea o redactare usor diferita de prev. art. 5 din lege la momentul emiterii deciziilor nr.234/2006 si nr.269/2006 (in urma modificarii prin OUG nr.16/2006), sfera de cuprindere a activitatilor considerate de colaborare cu organele de securitate, ca politie politica, in vechea forma era una mai larga si includea inclusiv tipul de activitate de colaborare reglementata prin forma de la data emiterii deciziilor contestate. In plus, insusi legiuitorul a considerat, prin introducerea fara distinctii a art. 15 alin. 8 din lege (si apoi art. 32 din OUG nr.24/2008, noua reglementare privind accesul la propriul dosar si deconspirarea Securitatii), necesitatea respectarii principiului securitatii raporturilor juridice rezolvate in mod definitiv si a principiului neretroactivitatii legii civile, .

In al doilea rand, trebuie stabilit intelesul sintagmei de *noi probe* in sensul art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999, cu modificarile si completarile ulterioare.

Astfel, Curtea considera ca un in scris/altfel de dovada ce poate fi avut in vedere in stabilirea calitatii de agent sau colaborator al Securitatii, ca politie politica comunista, in sensul art. 15 alin.5 din Legea nr.187/1999 rep., este admisibil in reexaminarea unei decizii anterioare definitiva a Colegiului CNSAS daca imbraca un *caracter de noutate*, de principiu aceasta insemnand ca respectiva proba sa nu fi existat la dosarul in care a fost pronuntata decizia anterioara. Totusi, raportat la prev. legale si prin abordarea unei interpretari logice, sistematice si teleologice a legii privind accesul la propriul dosar si deconspirarea politiei politice comuniste, dar si in considerarea principiilor de drept susretinute, Curtea apreciaza ca nu trebuie inteles acest caracter de noutate intr-un sens restrictiv, impunandu-se ca acesta sa fie stabilit in concret in functie de posibilitatea efectiva a CNSAS de a examina o anumita proba in cadrul verificarii calitatii de agent/colaborator a unei persoane. De altfel, intentia legiuitorului de a fi data o interpretare larga intelesului caracterului de noutate al probei reiese si din modalitatea de redactare a art. 32 din noua reglementare privind accesul la propriul dosar si deconspirarea Securitatii, in art. 32 din OUG nr.24/2008 prevazandu-se posibilitatea reexaminarii unei decizii de neapartenenta sau necolaborare emise in temeiul Legii nr.187/1999 in cazul descoperirii unor documente si informatii noi si neprocesate, asadar relevanta

fiind informatia in sens larg detinuta de CNSAS.

Fata de cele expuse, examinand in concret caracterul de noutate a probelor ce au stat efectiv la baza deciziei de colaborare cu fosta politie politica comunista (1. nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, data 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G; 2. consemnarile lt. M.P, data 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei; 3.declaratia scrisa si semnata olograf cu nume real, data iunie 1980; 4. nota olografa, semnata cu numele real si data 17.10.1977, prin care informeaza conducerea intreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude ramase in strainatate), Curtea apreciaza ca numai primele doua inscrisuri imbraca un caracter de noutate in sensul legii, astfel incat numai acestea vor fi retinute si examinate, in schimb celelalte doua, semnate cu numele real, nu vor fi avute in vedere prin prisma inadmisibilitatii emiterii unei decizii contrare celor anterioare in temeiul acelorasi probe avute in vedere si cu ocazia deciziilor anterioare, ramase definitive.

In acest sens, Curtea aduce urmatoarele argumente:

Asa cum rezulta fara echivoc din actele dosarului (decizia nr.234/2006; nota de constatare si intampinare), singurul dosar detinut de CNSAS pe numele reclamantului pana la data de 06.06.2006 a fost dosarul cu cota I 60, avand ca titular pe reclamant in calitate de urmarit pentru relatii suspecte cu cetateni straini si incalcarea Legii nr.23/1971 si acoperind perioada 1978-1980. In cadrul acestui dosar, examinat si cu ocazia emiterii deciziilor definitive anterioare nr. nr.126/11.11.2003 si nr. 101/19.05.2005), existau urmatoarele inscrisuri dintre cele considerate, in cadrul deciziei nr.234/2006, ca proband calitatea de colaborator a reclamantului cu fosta Securitate ca politie politica: -nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, data 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G;- declaratia scrisa si semnata olograf cu nume real, data iunie 1980;- nota olografa, semnata cu numele real si data 17.10.1977, prin care informeaza conducerea intreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude ramase in strainatate. Astfel, din nota de constatare S/DI/I/310/08.06.2006 (si cea completatoare) si din decizia nr.234/15.06.2006, rezulta fara tagada ca susmentionatele inscrisuri au existat la dosarele anterioare ale CNSAS- finalizate cu deciziile definitive anterioare nr.126/11.11.2003 si nr. 101/19.05.2005-, iar dosarul cu cota I 60-A reprezinta o completare la dosarul I 60, titular Voiculescu Dan, dosar predat de SRI in varianta incompleta, atat in forma arhivistica de baza, cat si pe microfilm, singurul document lipsa, semnalat in S/DI/I/310/08.05.2006 si solicitat de CNSAS, fiind urmatorul: fişa personală, nedată, emisă de direcția a-III-a, prelucrată în evidența electronică la 21.01.1981, nesemnată, privind pe Voiculescu Dan și soția Sofia, în care, pe lângă datele biografice și profesionale, se consemnează: "la data de 13 iunie 1973 a fost recrutat ca informator de către fostul serviciu 7 (comercianți), iar la data de 17 ianuarie 1974 s-a întrerupt legătura cu el deoarece a fost primit în per. în timpul colaborării. a purtat numele conspirativ "Felix".

Fata de cele retinute, Curtea constata ca decizia de stabilire a calitatii de colaborator al politiei politice comuniste a reclamantului, luata prin cele doua acte ce fac obiectul controlului judiciar in prezentul litigiu, nu se puteau fundamenta pe inscrisurile aflate in dosarul cu cota I 60 (nota olografa, semnata cu numele real si datata 17.10.1977, prin care informeaza conducerea intreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude ramase in strainatate, respectiv declaratia scrisa si semnata olograf cu nume real, datata iunie 1980) fara a fi incalcate principiul securitatii raporturilor juridice ca urmare a examinarii fortei probante a acestora in cadrul dosarelor finalizate cu emiterea deciziilor, cu caracter definitiv, nr. nr.126/11.11.2003 si nr. 101/19.05.2005. Astfel, aceste doua inscrisuri au fost semnate cu numele real, astfel incat nu subzista argumente valabile a conchide ca imbraca caracter de noutate in sensul art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999 rep. De altfel, in cuprinsul deciziei nr.234/15.06.2006 se face referire la imposibilitatea stabilirii paternitatii reclamantului numai cu privire la „*notele semnate cu numele conspirativ FELIX, existente la dosarul I 60*”, aceasta legatura de cauzalitate fiind edificata abia in urma primirii dosarului completator I-60, cuprinzand inscrisul lipsa (fișă personală, nedată, emisă de direcția a-III-a, prelucrată în evidența electronică la 21.01.1981, nesemnată), ce a putut face o legatura intre reclamant si numele conspirativ FELIX, coroborat cu recunoasterea reclamantului ca este cel care a semnat acele note. In schimb, nu s-a sustinut si nici nu se putea sustine in decizie ca inscrisurile aflate in dosarul cu cota I 60 si semnate cu numele real Dan Voiculescu nu au putut fi avute in vedere cu ocazia emiterii deciziilor definitive anterioare de necolaborare.

In schimb, Curtea considera ca inscrisul reprezentat de nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, datata 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G, poate fi calificata ca o proba noua, intrucat acesta nu a fost efectiv luat in considerare de catre CNSAS cu ocazia emiterii deciziilor anterioare definitive de necolaborare prin prisma imposibilitatii de stabilire a faptului ca a fost intocmit de catre reclamant, in lipsa altor elemente de proba adjuvante si a imprejurarii ca nici reclamantul nu si-a insusit aceste inscrisuri. Astfel, din actele dosarului (decizia nr.234/2006, nota de constatare), rezulta ca respectivul inscris a fost reanalizat prin coroborare „*cu noile documente existente in dosarele mentionate in preambul si cu recunoasterea de catre domnul VOICULESCU Dan a faptului ca respectivele note, semnate cu numele de cod FELIX, au fost intocmite si furnizate organelor de securitate chiar de domnia sa*”. Intr-adevar, din actele dosarului (transcrierea audierii reclamantului din sedintele din 13.06.2006), se retine ca reclamantul a confirmat ca ii apartine scrisul si semnatura notei din 29.12.1977, fara ca in acest moment al analizei instanta sa se aplece asupra modalitatii de insusire a numelui nereal FELIX, sub acest aspect partile prezentand pozitii divergente.

In acest context, Curtea apreciaza ca acest inscris are caracter de noutate in sensul art. 15 alin. 8 din Legea nr.187/1999 rep., cat timp, desi existent in arhiva CNSAS si la dosarele in care au fost emise deciziile anterioare definitive

de necolaborare cu politia politica comunista, acesta nu a fost avut in vedere efectiv de catre CNSAS prin prisma faptului ca nu aparea semnat cu numele real si nici partea reclamanta nu a inteles sa-si insuseasca la acel moment documentul. Ori, cat timp probele noi (fișă personală, nedată, emisă de direcția a-III-a, prelucrată în evidența electronică la 21.01.1981, nesemnată, respectiv recunoasterea reclamantului ca este autorul notei) dau o noua dimensiune probatorie respectivului in scris, dimensiune imposibil de stabilit in momentul emiterii deciziilor anterioare, Curtea conchide ca aceasta nota are caracter de noutate in sensul Legii nr.187/1999 rep.

In sfarsit, in scrisul reprezentat de *consemnarile lt. M.P, data 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei*, reprezinta fara echivoc o proba noua, intrucat nu a fost detinut si cunoscut de catre CNSC pana in 06.06.2006, acesta fiind inserat in dosarul R 144460, titular Voiculescu Dan. Conform notei de constatare intocmite de CNSAS, acest dosar a fost deschis in vederea supravegherii informative a sportivilor romani si straini, a activității coordonate de CNEFS (Comitetul Național pentru Educație Fizică și Sport), unde titularul era colaborator extern si supravegherea informativă obiectivelor „VERA” și „CIORAN”, precum și a altor elemente suspecte din cadrul VITROCIM, pentru perioada 1970-1975 si contine documente din două dosare de rețea cu cote cod distincte, dosare care au fost comasate: F.R. 101652, deschis de I.S.M.D. in 1970 (deducție pentru an) si F.R. 107272, deschis de directia a-III-a in 1973.

In consecinta, cu privire la prima critica de nelegalitate sustinuta de reclamant prin prisma inadmisibilitatii reverificarii calitatii sale de colaborator in baza unor probe ce nu au caracter de noutate fata de cele administrate in cadrul dosarelor anterioare, finalizate cu emiterea deciziilor definitive de necolaborare, Curtea o constata ca fiind fondata doar in parte, cu efectul inlaturarii din bagajul probator al paratului in emiterea deciziilor contestate a celor doua in scrisuri (nota olografa, semnata cu numele real si data 17.10.1977, prin care informeaza conducerea intreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude ramase in strainatate, respectiv declaratia scrisa si semnata olograf cu nume real, data iunie 1980), in sa cu mentinerea celorlalte doua in scrisuri, anume: nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, data 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G, respectiv consemnarile lt. M.P, data 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei.

II. Referitor la critica de nelegalitate axata pe incalcarea dreptului sau la aparare, al dreptului de a beneficia de prezumtia de nevinovatie si de adagiul in dubio pro reo cu ocazia emiterii deciziei nr.234/15.06.2006, respectiv cu ocazia reexaminarii documentatiei in cadrul solutionarii contestatiei impotriva acesteia, Curtea apreciaza ca este nefondata.

In privinta invocarii prezumtiei de nevinovatie si a principiului in dubio pro reo, Curtea constata, in principal, ca aceste principii intervin in materie

sanctionatorie-penala, in speta aflandu-ne intr-un litigiu de drept public administrativ.

Totusi, avand in vedere natura litigiului si consecintele juridice ale celor doua decizii contestate (consemnarea publica prin publicarea in M. Oficial si comunicarea deciziilor ramase definitive mijloacelor de informare in masa), cat si tinand seama de Rezolutia nr.1096/96 a Adunarii Parlamentare a Consiliului Europei relativ la masurile de demantelare a trecutului fostelor regimuri totalitare comuniste- care se refera nu numai la masurile de lustratie, cat si la cele mai generale, inclusiv de deconspirare a persoanelor care au colaborat cu organele de represiune ale fostelor regimuri totalitare comuniste-, Curtea considera ca masurile luate de stat in atingerea acestui scop trebuie sa fie compatibile cu stat democratic, fiind in acest sens necesar sa fie respectate mai multe principii specifice statului de drept, intre care acela al garantarii dreptului la aparare, la prezumtia de nevinovatie pana la momentul in care culpabilitatea este probata, cat si cel al dreptului la un recurs judiciar impotriva deciziilor de natura administrativa sau analoage acestora. Asadar, procedura trebuie sa fie una completa si echitabila, insemnand garantarea urmatoarelor drepturi:- de a beneficia de un avocat;- de a avea acces la elementele retinute in cadrul deciziilor contrare acestuia si a avea posibilitatea de a le contesta;- de a putea aduce propriile elemente de proba la dosar;- de a beneficia de o audienta publica, la cererea sa;- de a putea formula o cale de atac inaintea unei instante judiciare independente.

Ori, Curtea observa ca nu exista elemente probatorii a conchide ca reclamantului i-au fost incalcate atare principii, intrucat, din actele dosarului, rezulta ca au fost respectate disp. art. 15 alin. 6 si art. 16 alin. 3 teza finala din Legea nr.187/1999 rep., respectiv prev. art. 39 si 42 alin. 3 din Regulamentul de organizare si functionare a CNSAS, aprobat prin hotararea nr.17/2000 a Parlamentului Romaniei, care stabilesc intinderea drepturilor persoanei verificate in cadrul procedurilor de functionare a Colegiului CNSAS, atat in cadrul verificarii initiale si emiterii deciziei, cat si in cadrul reexaminarii ca urmare a adresarii unei contestatii. Astfel, rezulta ca dreptul de a fi ascultat a fost respectat si, de asemenea, nu sunt elemente probatorii a releva incalcarea dreptului reclamantului de a depune inscrisuri in sustinerea contestatiei impotriva deciziei nr.234/15.06.2006 si de a lua cunostinta de elementele de proba retinute de CNSAS. In plus, partea a avut la indemana si cale de atac in fata unei instante judecatoresti independente, pe care a utilizat-o.

III. Referitor la critica de nelegalitate a deciziilor contestate, axata pe incompatibilitatea unui membru al CNSAS, Curtea considera ca acest argument nu poate fi analizat ca un motiv de nelegalitate a celor doua decizii, in lipsa unor prevederi legale in acest sens. Astfel, aspectele faptice prezentate de reclamant in legatura cu antepunntarea unui membru al Colegiului CNSAS nu atrage, ex lege, nelegalitatea deciziei adoptate de Colegiu, ci, eventual, putea atrage aplicabilitatea altor prevederi privind raspunderea disciplinara a respectivului membru, in cadrul unei cercetari disciplinare in conf. cu prev. art. 44 si urm. din Regulament. Extinderea aplicabilitatii institutiei juridice a antepunntarii

reglementate de prev. art. 27 pct. 7 C.p.c. în cazul procedurii de funcționarea Colegiului CNSAS în lipsa unor prevederi legale nu poate fi acceptată. În plus așa cum s-a menționat și în precedent, partea are asigurată respectarea tuturor drepturilor apte a dovedi nelegalitatea deciziilor contestate în cadrul prezentului litigiu, asadar în fața unei instanțe de judecată.

IV. Referitor la viciile de formă a deciziei nr.269/2006, Curtea reține următoarele:

Referitor la viciul rezultat de nemotivarea deciziei, Curtea considera că paratul CNSAS nu și-a încălcat obligația prev. de art. 18 alin. 4 din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS, aprobat prin hotărârea nr.17/2000 a Parlamentului României, aceea de a motiva în fapt și drept orice decizie. În speta, decizia este aceea de a stabili calitatea paratului de colaborator al Securității ca poliție politică, această decizie fiind motivată în concret atât în drept cât și în fapt în cuprinsul deciziei nr.234/15.06.2006, astfel încât partea a putut cunoaște consideratiile Colegiului CNSAS în emiterea acestei hotărâri, consideratii menținute prin decizia nr.269/2006. În plus, nu s-a produs nicio vătămare reclamantului printr-o eventuală lipsă sau deficiență de motivare a deciziei emise în soluționarea contestației împotriva deciziei nr.234/15.06.2006, cât timp reclamantul a supus controlului judecătoresc aspectele de nelegalitate internă a deciziei nr.234/15.06.2006.

Referitor la criticile de nelegalitate privind viciile în activitatea Colegiului CNSAS cu ocazia ședinței în care a fost adoptată decizia nr.269/2006, Curtea apreciază că nefiind fondată.

Astfel, cvorumul reprezintă acea formalitate necesară a fi îndeplinită pentru ca ședința să fie legal constituită și reprezintă numărul de membri, raportat la numărul total al membrilor organului colegial, care trebuie să fie prezenți pentru ca deliberările acestuia să fie valabile; exemplu: ședințele consiliului local sunt valabil constituite în prezența majorității membrilor. Majoritatea se referă la numărul de voturi necesare pentru ca acel act să fie valabil adoptat.

Potrivit art. 24 din Hotărârea nr. 17/2000 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, „*Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității lucrează în prezența a cel puțin 8 membri și adoptă decizii cu majoritatea de voturi. Decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării*”.

La ședința în care a fost adoptată decizia contestată au fost prezenți 9 membri. La aceasta 3 membri s-au abținut, 3 au votat împotriva și 3 membri au votat pentru soluția de respingere a contestației, între aceștia din urmă inclusiv președintele Colegiului.

Pentru că trei membri s-au abținut decizia a fost adoptată cu majoritatea de voturi și nu constituie motiv de nelegalitate, întrucât s-au luat în calcul *voturile exprimate* și nu abținerile și, în plus, s-a ținut seama de caracterul decisiv al votului președintelui, care, firește, nu poate fi incident decât în situația unei egalități de voturi.

In solutionarea acestei critici de nelegalitate, Curtea are in vedere nu numai interpretarea judicioasa ce trebuie data, in lumina instantei, prev. art. 24 din Regulamentul CNSAS de la data emterii deciziei nr.269/2006, cat si practica instantei supreme in aceasta materie (decizia nr.2982/29.05.2009 pronuntata de ICCJ- Sectia Contencios Administrativ si fiscal in dosar nr.1273/36/2008) si necesitatea ca instanta sa urmeze o practica stabilita de instanta suprema, tinand seama si de jurisprudenta CEDO (cauza Beian contra Romaniei, cauza Stefan si Stef contra Romaniei, cererile conexe nr. 24428/03 și 26977/03, Hotărârea din 27 ianuarie 2009), potrivit careia atunci când practica neunitară apare și se menține în cadrul celei mai înalte autorități judiciare din țară, care are atribuții in unificarea practicii judiciare și care, contrar acestor atribuții devine ea însăși sursa insecurității juridice, situația aduce atingere principiului securității juridice și reduce încrederea publicului în sistemul judiciar.

In sfarsit, in lumina instantei apare ca nefondata si ultimul viciu de forma adus deciziei nr.269/2006, cel fondat pe incalcarea prev. art.16 din Legea nr.187/1999 in privinta termenului de solutionare a contestatiei formulate de reclamant impotriva deciziei nr. nr.234/15.06.2006. Astfel, desi se constata ca, intr-adevar, termenul de 30 de zile curgand de la depunerea contestatie a fost depasit cu cateva zile, acest aspect nu este unul esential, de natura a afecta legalitatea deciziei nr.269/2006, in conditiile in care legea nu prevede o sanctiune de acest gen si, astfel, termenul apare ca avand natura de recomandare.

Sub *aspectul motivelor de nelegalitate interna*, axate pe sustinerea gresitei aprecieri data de CNSAS elementelor de proba pe care si-a intemeiat deciziile, Curtea constata urmatoarele:

Astfel, prioritar, este necesar ca instanta sa evalueze valabilitatea argumentelor de ordin general relevate de reclamant in sustinerea tezei inexistentei dovezii calitatii sale de colaborator al poliției politice comuniste. Astfel, reclamantul si-a exprimat aceasta pozitie procesuala, argumentand: i)- nu există nici un angajament scris al reclamantului, prin care sa-si asume colaborarea cu fosta politie politica comunista (Securitatea); ii)- nu există nici o dovadă de recompensare; iii)- nu există nici o notă informativă adresată vreunui ofiter de securitate; iv)- lipsesc cu desăvârșire documente emanand de la acele structuri recunoscute unanim de specialiști ca fiind unitățile care făceau poliție politică, in primul rând structurile faimoasei Direcții I-a; v)- există, in schimb, dovezi numeroase că reclamantul a fost urmărit de Securitate, dosarul de urmărire informativă abundand in delațiuni ale altora despre reclamant, filaje, interceptări telefonice timp de luni de zile, percheziții domiciliare disimulate, controlul corespondenței, existand note informative privindu-l pe reclamant, iscălite cu nume de cod de cel puțin 18 informatori; vi)- niciunul dintre cei 27 de ofițeri ale căror nume apar in dosarul speței nu se regăsește pe lista oficială a agenților de poliție politică, astfel ca nu este posibil să se considere că un așa-zis colaborator a produs documente de poliție politică, fără ca ofițerii la care au ajuns documentele să fi făcut ei înșiși, poliție politica; vii)- conținutul documentelor nu are caracter de denunț in intelesul DEX (ce impune mai mai multe condiții cumulative: - denunțul să privească fapte ori intenții concrete,

determinate; - fapta ori faptele să aibă caracter infracțional, în speță caracterul de infracțiuni contra regimului politic; - să fie adresat unui organ jurisdicțional); viii)- actele produse de lucratorii Securității nu pot fi acceptate ca probe în lipsa unor dovezi emaneate și de la însași persoanele verificate de CNSAS, întrucât actele proprii, interne ale Securității, nu pot sta la baza unor acuzații într-un stat de drept, acesta fiind și punctul de vedere al specialiștilor europeni în materie.

În abordarea acestor aspecte argumentative, Curtea are în vedere și poziția părții adverse, paratul C.N.S.A.S., acesta recunoscând că deciziile emise și făcând obiectul judecării nu s-au bazat pe elemente probatorii constând în angajament scris al reclamantului, de asumare neechivocă a calității de colaborator, și în dovezi de recompensare a aceluiași de către Securitatea ca poliție politică comunistă, întrucât astfel de înscrisuri nu au fost identificate în documentația ce a stat la baza deciziilor contestate. De asemenea, paratul a recunoscut și împrejurarea că paratul a avut și calitatea de urmărit de Securitate, având dosar de urmărire informativă, susținând însă că nu înlătură *de plano* posibilitatea ca în aceeași perioadă sau în altă să fie desfășurat și activități de colaborare. În acest sens, paratul a iterat teza caracterului conspirativ și sistematic al colaborării dintre reclamant și fosta Securitate, caracter ce ar rezulta din numeroasele înscrisuri depuse la dosar.

Esential, însă, în verificarea valabilității juridice a acestor argumente este să se stabilească întocmai sfera de aplicare a art. 5 alin. 3 rap. la alin. 1 din Legea nr.187/1999 rep., prevederi ce au stat ca fundament juridic în emiterea deciziilor contestate.

Potrivit disp. art. 5 alin. 1 din Legea nr. 187/1999, prin poliție politică se înțelege toate activitățile securității statului sau ale altor structuri și instituții cu caracter represiv, care au vizat instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste, precum și suprimarea sau îngradirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În accepțiunea acestui act normativ, sfera de cuprindere rationae personae este bine delimitată, colaborator al poliției politice comuniste fiind considerată persoana care a furnizat sau a înlesnit transmiterea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucratorii operativi, prin care se denuntau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, de natura să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului (art. 5 alin. 3 din Legea nr. 187/1999).

Curtea constată că definirea conceptului juridic de colaborator al poliției politice comuniste prin art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999 rep. are un conținut precis și transparent și nu impune necesitatea existenței unei angajament scris de colaborare, nici dovada că activitatea a fost recompensată de organele de Securitate statului sau alte structuri și instituții cu caracter represiv. Altfel spus, legea nu stabilește o apropiere formalistă pentru calificarea colaboratorului, nefiind nici obligatorie, cum nici suficientă, dovada consemnării scrise, pe calea unui angajament, a manifestării de voință a unei persoane de a desfășura activitate de colaborare cu

fosta Securitate ca politie politica comunista, dimpotriva legea impunand un criteriu axat pe valorile statului de drept, anume unul obiectiv, substantial, ci nu unul formal. Astfel, colaborarea trebuie sa fie una efectiva, reala si sa rezulte din note si rapoarte scrise, relatari verbale consemnate de lucratorii operativi.

Acest criteriu obiectiv nu impune nici necesitatea dovedirii recompensarii persoanei ce face obiectul verificarii calitatii de colaborator, o atare imprejurare putand sprijini alte elemente de proba din care sa reiasa fara echivoc desfasurarea unei activitati de colaborare in sensul legii. Trebuie spus ca la data verificarii reclamantului sub aspectul intrunirii sau nu a calitatii de agent/colaborator al politiei politice comuniste (iunie- august 2006) legiuitorul parasise deja abordarea mixta in ceea ce priveste sfera de cuprindere rationae personae a intelesului conceptului juridic de colaborator, cat timp nu a mai mentinut, precum in forma initiala a Legii nr.187/1999 rep., considerarea ca si colaborator inclusiv a persoanei *"care a fost retribuita sau recompensata in alt mod pentru activitatea desfasurata in aceasta calitate"* (art. 5 alin. 3 lit. a).

De asemenea, acelasi criteriu obiectiv, rezultat din interpretarea logico-sistematica dar, mai ales, teleologica a normei juridice, impune concluzia ca detinerea calitatii de urmarit de Securitate nu este una incompatibila cu cea de colaborator al acesteia, cu atat mai mult cu cat perioadele in care ar fi detinute aceste calitati nu s-ar suprapune, neexistand argument logic pentru care legiuitorul ar fi considerat necesara excluderea cumularii celor doua calitati, dimpotriva adevarul istoric demonstrand ca Securitatea a practicat de cele mai multe ori activitati atat de racolare cu titlu de colaborator, cat si activitati de supraveghere informativa a aceleiasi persoane, important fiind examenul probator concret in cauza.

Acelasi criteriu obiectiv, stabilit de legiuitor prin modul de redactare a art. 5 din Legea nr.187/1999 rep., conduce la concluzia nepertinentei din punct de vedere juridic si a altor argumente prezentate de reclamant. Astfel, legiuitorul nu a conexat posibilitatea stabilirii calitatii de colaborator al fostei politii politice comuniste de stabilirea in prealabil a calitatii de agent al aceleiasi politii a ofiterilor in legatura carora s-a aflat persoana facand obiectul verificarii calitatii de colaborator, pe de-o parte pentru ca pot exista imprejurari, precum cele invederate de parat, in a nu se ajunge la o atare stabilire anterioara a calitatii de agent, iar, pe de alta parte, esentiala fiind verificarea calitativa a activitatii desfasurate de persoana facand obiectul verificarii calitatii de colaborator prin raportare la cerintele legii.

Pentru aceleasi argumente, chiar daca se poate considera posibil ca adevarul decriptat din notele intocmite de ofiteri ai fostei

Securitati sa nu reflecte intrutotul si in toate cazurile in modul cel mai fidel realitatea, totusi legiuitorul a inteles sa acorde valoare probatorie in scrisurilor emanate de la organele politiei politice comuniste, o abordare contrara din perspectiva mijloacelor de proba putand avea consecinta compromiterii atingerii finalitatii legii, anume deconspirarea politiei politice, in acest sens Curtea avand in vedere prev. art.. 15 alin. 5 din Legea 187/1999 cu modificările și completările ulterioare.

Argumentele reclamantului, bazate pe lipsa unor documente emanand de la acele structuri recunoscute unanim de specialiști ca fiind unitățile care făceau poliție politică (exemplu dat de reclamant, structurile Direcției a-I-a), respectiv pe lipsa oricarei note informative adresate vreunui ofiter de Securitate, vor fi examinate in mod concret, cu referire la in scrisurile retinute de Curte ca fiind necesar a face obiectul verificarii, asa cum s-a apreciat mai sus.

In sfarsit, argumentul prezentat de reclamant, axat pe aceea ca nu au caracter de denunt in intelesul DEX documentele ce au stat la baza deciziilor contestate, poate fi examinat la modul general, pana la controlul judecatoresc in concret, cu privire la in scrisurile retinute de Curte ca fiind necesar a face obiectul verificarii, anume: nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, data 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G, respectiv consemnarile lt. M.P, data 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei. Astfel, Curtea nu poate imbratisa teza reclamantului, in sensul retinerii sensului termenului de "denunt" din dreptul procesual penal, fiind evident, din interpretarea logico-sistematica si, mai ales, teleologica, faptul ca intelesul este unul mai larg, observandu-se mai ales ca legiuitorul nu a recurs la redactarea termenului "denunt" cu titlu substantival, ci ca predicat al unei propozitii atributive referitoare la calitatile informatiilor furnizate sau cu privire la care a fost inlesnita transmiterea, norma juridica urmarind sa sublinieze desfasurarea unei activitati de furnizare sau inlesnire informatii de o anumita natura, indiferent de forma acestora, inclusiv prezentate verbal si rezultate din notele ofiterilor din cadrul politiei politice comuniste. In plus, a retine ca fiind corecta cerinta ca informatia sa priveasca o infractiune impotriva regimului comunist si sa fie inaintata unui organ jurisdictional ar insemna a goli de continut norma juridica, fata de sfera de reglementare a acesteia.

In sfarsit, referitor la sustinerea paratului, in sensul ca relatia reclamantului cu fosta Securitatea ca politie politica comunista era una conspirata si de lunga durata, Curtea apreciaza necesar, in considerarea faptului ca reclamantul contesta aceasta situatie, sa faca urmatoarele precizari:

Astfel, observandu-se ca paratul CNSAS a insistat, in argumentarea sa faptico-juridica, pe dovedirea unei legaturi conspirate, ritmice, si de lunga durata a reclamantului cu fosta Securitatea ca politie politica comunista, in timp ce reclamantul a combatut aceasta pozitie, Curtea considera necesar a sublinia ca, fata de obiectul litigiului, nu este necesar a stabili faptic si cronologic acest aspect, dimpotriva ceea ce reclama solutionare in acest punct al examenului

judiciar este dat de verificarea daca cele doua decizii sunt legale si sub aspect intern, anume daca elementele de proba retinute de CNSAS si, in acelasi timp, care au fost acceptate de instanta pentru considerentele de mai sus, probaeaza sau nu calitatea reclamantului de colaborator al fostei politii politice comuniste in intelesul art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999 rep.

Astfel, aceasta precizare este necesar tocmai pentru ca interferentele cu organele Securitatii ca politie politica puteau avea o ampleare mai mare sau mica, criteriul obiectiv impus de lege denotand ca relevanta nu este dovedirea de plano a unei atare relatii, ci daca in cadrul acestei relatii- indiferent de aspecte privind momentul debutului acesteia, initiatorul acesteia (de cele mai multe ori, Securitatea, intrucat colaborarea benevola a fost o exceptie), modalitatea de intretinere sau de inccheiere a acesteia- persoana ce face obiectul verificarii a desfasurat sau nu activitati dintre cele descrise de art. 5 din lege, in spete dintre cele prev. de art. 5 alin. 3. Ori, in speta, Curtea, pentru argumentele dezvoltate mai sus pe larg, a retinut ca activitatile de aceasta natura dintre cele constatate de CNSAS in mod legal din punct de vedere procedural sunt cele de furnizare a informatiilor referitoare la cetateanul strain L. G, cat si cele relatate ofiterului lt. M.P si mentionate de acest ofiter in raportul datat 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei.

Mai exact, Curtea subliniaza faptul ca natura litigiului nu impune necesarmente stabilirea faptica si cronologica exacta a intregii relatii a reclamantului cu fosta Securitate ca politie politica, fiind suficient a constata ca actele dosarului dovedesc complexitatea acestei relatii, in cadrul careia, asa cum nici nu s-a contestat de parti in cauza, reclamantul a fost si persoana vizata spre recrutare ca si colaborator, a fost la un momentdat si urmarit informativ, aspectul intrunirii si a calitati de colaborator in sensul legii urmand a face obiectul examenului aprofundat in continuare. Asadar, interferentele dintre reclamant si Securitate au existat in mod incontestabil, fiind insa aproape inevitabile in considerarea contextului socio-istoric general al epocii, cat mai ales in considerarea contextului particular, anume tinand seama de domeniul profesional al reclamantului, comertul exterior, activitatea personalului din acest sector de interes facand obiectul unei supervizari atente din partea organelor statului de la acel moment, in scopul pastrarii secretelor de stat. Insa, criteriul obiectiv rezultat din spiritul si chiar litera normei juridice incidente impune a verifica in mod necesar faptul daca aceste interferente au atins exigentele legii pentru a atrage calitatea reclamantului de colaborator al fostei Securitati ca politie politica, asadar valoarea informatiilor furnizate in cadrul relatiei cu fosta Securitate, cu atat mai mult cu cat, istoric, este cunoscut faptul ca "deschiderea unui dosar de informator, chiar și însoțită de semnarea unui Angajament, nu era urmată întotdeauna de furnizarea efectivă de informații" (Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru analizarea dictaturii comuniste din Romania). Intr-adevar, ca surse (in calitate de informatori) au fost recrutate un numar insemnat de persoane in scopul supravegherii apoape a intregii populatii, acceptarea formala a colaborarii nefiind insa urmata in toate cazurile de

activitate de colaborare efectiva in sensul Legii nr.187/1999 rep., din perspectiva acestui criteriu colaboratorii fostei Securitati putand fi clasificati in mai multe categorii. Din acest motiv este obligatoriu ca instanta, in scopul unei solutii judicioase in raport de obiectul litigiului, sa recurga in principal la examenul *in concreto* a elementelor de proba retinute prin raportare la continutul normativ incident si, doar in cazul in care situatia probatorie o impune, sa apeleze la coroborarea unor informatii din cuprinsul acestor elemente de proba cu alte aspecte derivate din contextul global al relatiei cu fosta Securitate a persoanei ce face obiectul verificarii.

In esenta, insa, relatia generala a reclamantului cu fosta Securitate ca politie politica este redata in decizia nr.234/2006 si in nota de constatare, fiind evidentiata si de inscrisurile prezentate de paratul CNSAS in cauza, fiind una de o natura complexa, in sensul ca:- reclamantul, contrar sustinerilor sale, a fost recrutat in vederea colaborarii cu numele conspirativ "MIRCEA" in anul 1970 de catre ISMB in considerarea posibilitatii informative ca si translator de limba germana al echipei de hochei a Norvegiei, urmarindu-se furnizarea de informatii cu privire, pe de-o parte, la cetateni straini pe linie de CNEFS, iar, pe de alta parte, la cetateni straini de la ASE, in anul 1971 propunandu-se scoaterea din retea intrucat nu vine des in legatura cu cetateni straini;- in perioada urmatoare, 1973-1975, face obiectul unei verificari pentru a fi recrutat, inclusiv in scopuri de contraspijonaj si de stabilire a corectitudinii activitatii unor reprezentanti ai unor firme ce faceau afaceri cu statul roman, in documentul lipsa din dosarul I 60 (fișă personală, nedată și emisă de Direcția a-III-a) relatandu-se ca "la data de 13 iunie 1973 a fost recrutat ca informator de către fostul Serviciu 7 (Comercianți)/.../In timpul colaborării a purtat numele conspirativ "Felix"", in scopul "rezolvarii unor sarcini de contraspijonaj", nume conspirativ sub care a semnat o serie de note (referitoare la cetateni straini cu care intra in contact in cadrul relatiilor de serviciu, la cele doua rude ramase in strainatate, la un coleg de serviciu, care desfasura activitati in detrimentul economic al institutiei la care activau), note adresate fie conducerii VITROCIM, fie ofiterului de securitate din cadrul UM 0625 din cadrul unitatii de munca;- in 1975 se propune incetarea colaborarii ca urmare a faptului ca a fost primit in PCR si nu exista un obiectiv pe langa care sa fie folosit;- din nou face obiectul reluarii legaturii cu reclamantul, desi detinea calitatea de membru de partid, pentru rezolvarea unor probleme pe linie de munca in cadrul Comertului exterior, cu mentionarea necesitatii de a se avea in vedere caracterul nonconformist al acestuia;- de asemenea, pe parcursul anilor organele fostei politii politice au urmarit activitatea reclamantului, informandu-se cu privire la caracterul nonconformist al acestuia, ce se concretiza in legaturi cu cetateni straini fara a fi comunicate in conf. cu Legea nr.23/1971, in incalcarea unor reguli de disciplina cu ocazia deplasarilor in strainatate in cadrul activitatii de comert exterior, in ducerea unui trai peste nivelul obisnuit al populatiei, cat timp partea avea inclusiv un autoturism marca strain, imobilul sau fiind dotat cu incalzire centrala si piscina, motiv pentru care in 27.10.1977 se propunea sa nu i se aprobe deplasarea in strainatate pe linie de serviciu, intrucat „nu prezinta garantii moral-politice”;- in iulie 1979 UM 0625 a

inceput urmarirea informativa a reclamantului pentru relatii neoficiale cu cetateni straini si incalcarea Legii nr.23/1971, acest dosar d.u.i „DORIN” fiind finalizat ca urmare a discutiei purtate de ofiterul de Securitate cu reclamantul in iunie 1980, moment si scop in care a si fost data o declaratie de catre reclamant, anume cea din iunie 1980, din cuprinsul acesteia rezultand ca „analiza” mentionata la finalul acestei declaratii a fost facuta cu acest ofiter, care avea in lucru dosarul d.u.i, in scopul inchiderii acestui dosar privind urmarirea informativa a reclamantului.

Potrivit art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999 rep. in forma in vigoare la data emterii deciziilor contestate: *„Este colaborator al politiei politice comuniste, in sensul prezentei legi, persoana care a furnizat sau inlesnit transmiterea de informatii, indiferent sub ce forma, precum note si rapoarte scrise, relatari verbale consemnate de lucratorii operativi, prin care se denuntau activitatile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, de natura sa aduca atingere drepturilor si libertatilor fundamentale ale omului”.*

Din definitia legala a colaboratorului politiei politice comuniste se desprinde necesitatea intrunirii urmatoarelor conditii cumulative:

- retinerea unei activitati efective de furnizare sau inlesnire a transmiterii unor informatii, indiferent sub ce forma, catre Securitatea statului sau catre una din structurile sau institutiile cu caracter represiv (in sensul art. 5 alin. 1 din Legea nr.187/1999 rep.), informatii prin care sa fie denuntate activitati sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist;

- respectivele activitati denuntate sa fie de natura a aduce atingere drepturilor si libertatilor fundamentale ale omului.

Din continutul normei juridice, Curtea constata urmatoarele aspecte necesar a fi subliniate si stabilite inainte de a se trece la examenul concret al materialelor probatorii retinute in cauza:

- informatiile trebuie sa fie furnizate sau sa se inlesneasca trasnmiterea acestora *catre* Securitatea statului sau catre una din structurile sau institutiile cu caracter represiv (in sensul art. 5 alin. 1 din Legea nr.187/1999 rep.), cat timp destinatarul informatiilor este una din aceste structuri devenind inoperant si contrar finalitatii legii orice argument bazat pe un caracter privat al unui material scris cuprinzand atare informatii;

- indicarea calitatii informatiilor, de a denunta activitati sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist denota intentia legiuitorului de a impune stabilirea si a unei laturi subiective, anume constientizarea ca respectivele activitati si atitudini sunt unele potrivnice regimului comunist, cerinta nefiind intrunita numai in situatia in care persoanei ii lipsea in mod obiectiv capacitatea psihica si analitica de a intelege caracterul potrivit regimului comunist al respectivelor activitati si atitudini;

In ceea ce priveste intelesul acestei sintagme, de „atitudini sau actiuni potrivnice regimului totalitar comunist”, in lipsa unei clarificari legale, Curtea retine ca trebuie sa intelegem prin astfel de atitudini sau actiuni nu doar activitatile/atitudinile de dizidenta manifesta, de opozitie clar si neechivoc exprimata fata de regimul totalitar comunist, sau, mai mult decat atat, actiunile

concrete care urmau inlaturarea acestui regim. Ratiunea principala a legii nu este aceea de a scoate la lumina actele de rezistenta/dizidenta/opozitie manifesta la regimul comunist, ci de a permite aflarea adevarului cu privire, printre altele, la persoanele care au facut posibil, prin colaborarea lor nesilita, controlul total al populatiei tarii, inocularea terorii si a sentimentului omniprezentei organelor de represiune in viata publica si privata a cetatenilor, in vederea perpetuarii sistemului totalitar comunist. Ori, privind lucrurile din aceasta perspectiva, a ratiunii si finalitatii legii, trebuie sa ne raportam la ceea ce autoritatile regimului comunist considerau ca fiind activitati si/sau atitudini potrivnice regimului, intrucat aprecierea proprie a acestora era cea care declansa luarea de masuri impotriva persoanelor vizate de delatiuni, aceste autoritati fiind cele care defineau in mod absolut discretionar atat ceea ce era permis, cat si ceea ce era interzis in societatea romaneasca, fapt caracteristic de altfel tuturor regimurilor totalitare.

- activitatile si atitudinile potrivnice sa fie de natura a a aduce atingere drepturilor si libertatilor fundamentale ale omului, din redactarea normei juridice rezultand ca nu este impusa dovedirea existentei unor consecinte vătămătoare pentru victimele delatiunii, asadar nu este necesar atingerea unui atare rezultat, fiind suficienta producerea unei stări de pericol pentru acestea si neavand relevanta raportarea organelor securitatii cu privire la valoarea operativa a informatiei si valorificarea sau nu a acesteia;

- legea impune o cerinta calitativa a informatiilor furnizate, ci nu una cantitativa, astfel incat este suficient sa se retina ca a fost furnizata sau inlesnita transmiterea unei singure informatii de aceasta natura;

- sfera de cuprindere a subiectelor informatiilor furnizate sau inlesnite in transmitere nu se rezuma doar la cetatenii straini, ci si la cetatenii straini, prev. art. 5 alin. 3 din lege nefacand distinctie, fiind aplicabil principiul "*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*", stabilirea in concret a intelesului legii fiind dat de posibilitatea efectiva de a fi adusa atingere prin actiunile regimului totalitar comunist unor drepturi si libertati ale omului, ori inclusiv strainii erau potentiale victime ale unor asemenea atingeri.

In sfarsit, trecand la verificarea intrunirii ipotezei legii prin raportare la elementele de proba retinute in speta, Curtea considera urmatoarele:

1. Cu privire la **raportul privind modul cum au decurs discutiile cu numitul Voiculescu Dan, din 22.02.1970, consemnat si semnat de lt. M.P, in dosar R 144460**, Curtea retine ca organul de securitate consemneaza: " /.../ am trecut la contactarea numitului VOICULESCU DAN-translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei/.../ De la inceputul discutiilor i s-a explicat numitului/.../ necesitatea colaborarii sale cu organele de securitate avand in vedere posibilitatile sale informative pe langa cetatenii straini pe care ii insoteste ca translator, VOICULESCU DAN ne-a relatat ca isi da seama de acest lucru si ca anul trecut la campionatele de box cand a fost translator pe langa reprezentativa Belgiei a observat anumite lucruri suspecte (cetateni romani care au luat legatura cu sportivii, schimburi de pachete etc), dar neavand cui sa le spuna au trecut neluate in seama. Ne-a relatat ca in

cursul acestor campionate de hochei deocamdatanu s-au ivit probleme deosebite dar pe parcurs el ne va informa asupra tuturor aspectelor care vor aparea/.../ Avand in vedere posibilitatile sale informative precum si faptul ca si-a manifestat bunavointa de a colabora cu organele de securitate propun inregistrarea susnumitului la C.T.D.C.A (denumirea initiala a Cartotecii Informative Documentare) in calitate de colaborator". Se mai mentioneaza contactarea colaboratorului MIRCEA, numele conspirativ al domniei sale din prima perioada de colaborare, pentru a fi instruit in legatura cu membri echipelor de hochei romanesti care urmeaza sa faca o deplasare in Republica Socialista Cehoslovacia. La audierea din data de 13.06.2006, domnia sa a declarat ca a fost in "n" tari cu echipa de hochei. In acelasi context, intr-un material intocmit de Directia a-III-a se mentioneaza ca: "in perioada 1969-1970, cat a fost ghid O.N.T, a fost folosit ca colaborator de Directia a-III-a, pentru asigurarea contrainformativa a grupului de straini".

Se observa ca informatiile denuntau activitati si atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constand in atitudini neconforme viziunii regimului comunist prin aceea ca, in afara reglementarilor legale, se contactau cetateni straini sportivi ai echipelor nationale in scopul schimbului de pachete pentru sau provenind de la rude/cunostinte din strainatate. Ori, Curtea constata ca victimele informatiilor furnizate nu erau identificate si nici nu rezulta ca erau identificabile la momentul furnizarii informatiilor, cat timp se facea referire la cetateni romani in mod general- cel mai probabil spectatori- greu de identificat dupa un an de zile si, in plus, informatia pare mai mult una transmisa de complezenta, cat timp de la acel moment, in ce priveste campionatele in curs, reclamantul s-a eschivat de la furnizarea unor informatii similare, cand posibilitatea era de identificare a victimelor informatiilor exista.

Mai mult decat evident, nici restul continutul raportului (asa cum a fost retinut in motivarea deciziei nr.234/2006) nu dovedeste furnizarea unor informatii care sa intruneasca calitatea impusa de lege, aceste informatii nefiind unele specificate in concret spre a se stabili daca, intr-adevar, se refereau la „activitati si atitudini potrivnice regimului totalitar comunist”, precum si modul in care prin aceasta informatie paratul ar fi vizat ingradirea drepturilor si libertatilor fundamentale.

2. Cu privire la **nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, datata 29.12.1977 si facand referire la cetateanul austriac de origine romana L. G.**, Curtea constata ca reclamantul a informat urmatoarele: "*din discuțiile purtate cu L.G. în perioada 1972-1977, reținem preocuparea acestuia de defaimare a politicii ns., cât și a metodelor comerciale folosite în relațiile internaționale. În cadrul ac. preocupări L.G. practică atacuri vehemente deschise, cât și tangente fine la ac. probleme. Mai mult decât atât, în anumite situații L.G. dă "soluții originale" pentru rezolvarea unor aspecte care după opinia dânsului nu sunt corecte. Semnalăm de asemenea tendința lui L.G. de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile țării ns. În prezent L.G. lucrează ca intermediar la exportul nostru de geamuri, bitum, materiale izolatoare și importul prin*

Forexim a diverse mat. sculărie. In ce ne privește, L.G. a dat de înțeles în 1972 că ar fi dispus să ne sprijine, dacă avem o "intenție" salvatoare. considerăm posibilă abordarea de către noi a lui L.G".

Se observa, in primul rand, ca informatiile denuntau activitati si atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constand in defaimarea politicii regimului comunist si de atragere materiala si spirituala a unor cetateni romani la fuga din tara sau luarea de pozitie revolutionara.

In aceeasi ordine de idei, Curtea constata ca, desi nota contine si informatii utile pe linie de serviciu, in schimb restul informatiilor (privind activitatile si atitudinile potrivnice) nu pot fi considerate ca furnizate cu titlu de atributie de serviciu, de natura sa exceda sferei de aplicabilitate a art. 5 alin. 3 din Legea nr.187/1999 rep.

In al doilea rand, persoana ale carei atitudini potrivnice regimului totalitar comunist au fost denuntate este una identificata, neavand relevanta ca era cetatean strain, asa cum s-a retinut mai sus.

In al treilea rand, informatiile erau furnizate unei structuri de politie politica cat timp, asa cum rezulta din actele dosarului (inclusiv raspunsurile reclamantului in cadrul audierilor din sedintele CNSAS, cat si declaratia autentificata a mr.....), au fost date ofiterului de Securitate din cadrul VITROCIM, mr., de la UM.0625-CP (indicativ CP/12/NM), din structurile Departamentului de Securitate.

In sfarsit, atitudinea si activitatea potrivnica regimului totalitar comunist era, intr-adevar, de natura a aduce atingere drepturilor si libertatilor fundamentale ale persoanei vizate, anume dreptul la libertatea de exprimare.

Intr-adevar, furnizarea respectivelor informatii a expus persoana in cauza unor consecinte negative vizand ingradirea urmatoarelor drepturi si libertati fundamentale ale omului, consacrate legislativ in epoca, anume *dreptul la libertatea de exprimare*, consacrat in:

- art. 28 din Constitutia Republicii Socialiste Romania din 1965, in vigoare in perioada de referinta, potrivit caruia „Cetatenilor Republicii Socialiste Romania li se garanteaza libertatea cuvantului, a presei, a intrunirilor, a mitingurilor si a demonstratiilor”;

- art. 19 pet. 2 din Pactul international cu privire la drepturile civile si politice, ratificat de Romania prin Decretul nr. 212/1974, texte potrivit carora „(2) Orice persoana are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a cauta, de a primi si de a raspandi informatii si idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub forma orala, scrisa, tiparita ori artistica, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa”.

Ca atare, Curtea constata ca aceasta nota din data de 09.12.1977 justifica stabilirea calitatii de colaborator al fostei politii politice comuniste, in acest sens instanta iterand aprecierea criteriului calitativ, ci nu cantitativ, al informatiilor furnizate sau cu privire la care s-a inlesnit transmiterea catre structurile politiei politice comuniste, neavand relevanta caracterul singular al informatiei, asa cum

se retine în speta, acesta putând releva cel mult amplarea culpei persoanei a carei calitate de colaborator îi este stabilită, dar fără consecințe juridice esențiale în speta.

În lumina tuturor considerentelor expuse mai sus, Curtea constată acțiunea ca nefiind întemeiată și urmează a o respinge ca atare.

În raport de soluția pronunțată asupra acțiunii principale, Curtea urmează a soluționa în consecință și cererea de intervenție accesorie în interesul paratului CNSAS, anume prin admiterea acesteia, în raport de prev. C.p.c. care impun o atare soluție.

În ceea ce privește însă cheltuielile de judecată solicitate de intervenienții accesorii, Curtea urmează a le respinge ca inadmisibile. Spre deosebire de intervenția voluntară principală, cea accesorie presupune aplicarea unui regim diferit al acordării cheltuielilor de judecată. Mai exact, intervenientul accesoriu nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale adversarului părții în favoarea cărei a intervenit, dar nici acest adversar nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale intervenientului accesoriu. În același sens consideră și cvasiunanimitatea doctrinarilor români, susținând că o intervenție accesorie nu poate avea ca rezultat augmentarea cheltuielilor părții principale care a căzut în pretenții, regim al cheltuielilor care derivă tocmai din natura accesorie a intervenției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE:**

Respinge acțiunea formulată de reclamantul DAN VOICULESCU, domiciliat în București, Sos. Kiseleff, nr.20, ap. 6, sector 1, în contradictoriu cu paratul CONSILIUL NATIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITATII, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr.55-57, sector 3, ca neîntemeiată.

Admite cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului CNSAS, formulate de intervenienții SILAGHI PARASCHIVA, SILAGHI VICTOR și KALLBERG MIKAELA, cu domiciliul ales în București, str.

Respinge ca inadmisibile cererile privind acordarea cheltuielilor de judecată formulate de intervenienți.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi 05.02.2010.

PRESEDINTE
RADU CONSTANTIN DANIEL

GREFIER
DOINA CONSTANTIN

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
Red/Tehnored – RCU
SECTIA I
Caut. Adm.

Prezenta copie fiind conformă
cu originalul aflat în dosarul
acestei instanțe Nr. 2252/3/2008
se legalizează de
GREFIER

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

De finalizat în Secția I
prin Dec. 1465/10.03.2011 în Dos 2252/3/2008, asp. rec.

RECTIFICARE

La Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, nr. 72 din 21 februarie 2013, la anunțul cu numărul de înregistrare 41535, al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se face următoarea rectificare la pagina 48

în loc de:

„se retine în speta, acesta putând releva cel mult amplarea culpei persoanei a carei calitate de colaborator îi este stabilită, dar fără consecințe juridice esențiale în speta.

În lumina tuturor considerentelor expuse mai sus, Curtea constată acțiunea ca nefiind întemeiată și urmează a o respinge ca atare.

În raport de soluția pronunțată asupra acțiunii principale, Curtea urmează a soluționa în consecință și cererea de intervenție accesorie în interesul paratului CNSAS, anume prin admiterea acesteia, în raport de prev. C.p.c. care impun o atare soluție.

În ceea ce privește însă cheltuielile de judecată solicitate de intervenienții accesorii, Curtea urmează a le respinge ca inadmisibile. Spre deosebire de intervenția voluntară principală, cea accesorie presupune aplicarea unui regim diferit al acordării cheltuielilor de judecată. Mai exact, intervenientul accesoriu nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale adversarului părții în favoarea cărei a intervenit, dar nici acest adversar nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale intervenientului accesoriu. În același sens consideră și cvasiunanimitatea doctrinarilor români, susținând că o intervenție accesorie nu poate avea ca rezultat augmentarea cheltuielilor părții principale care a căzut în pretenții, regim al cheltuielilor care derivă tocmai din natura accesorie a intervenției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE:**

Respinge acțiunea formulată de reclamantul DAN VOICULESCU, domiciliat în București, Sos. Kiseleff, nr.20, ap. 6, sector 1, în contradictoriu cu paratul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr.55-57, sector 3, ca neîntemeiată.

Admite cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului CNSAS, formulate de intervenienții SILAGHI PARASCHIVA, SILAGHI VICTOR și KALLBERG MIKAELA, cu domiciliul ales în București, str.

Respinge ca inadmisibile cererile privind acordarea cheltuielilor de judecată formulate de intervenienți.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi 05.02.2010.

PRESEDINTE
RADU CONSTANTIN DANIEL

GREFIER
DOINA CONSTANTIN

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
Red/Tehnored – RC

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

Prezenta copie fiind conformă
cu originalul aflat în dosarul
acestei instanțe Nr. 2252/3/2008
se legalizează de către
GREFIERUL

De fi înmănată în termenul de 10 zile
prin Dec. 1465/10.03.2011 în Dos 2252/3/2008, ap. rec.

se va citi:

„se retine în speta, acesta putând releva cel mult amplarea culpei persoanei a cărei calitate de colaborator îi este stabilită, dar fără consecințe juridice esențiale în speta.

În lumina tuturor considerentelor expuse mai sus, Curtea constată acțiunea ca nefiind întemeiată și urmează a o respinge ca atare.

În raport de soluția pronunțată asupra acțiunii principale, Curtea urmează a soluționa în consecință și cererea de intervenție accesorie în interesul paratului CNSAS, anume prin admiterea acesteia, în raport de prev. C.p.c. care impun o atare soluție.

În ceea ce privește însă cheltuielile de judecată solicitate de intervenții accesorii, Curtea urmează a le respinge ca inadmisibile. Spre deosebire de intervenția voluntară principală, cea accesorie presupune aplicarea unui regim diferit al acordării cheltuielilor de judecată. Mai exact, intervenientul accesoriu nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale adversarului părții în favoarea cărei a intervenit, dar nici acest adversar nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale intervenientului accesoriu. În același sens consideră și cvasiunanimitatea doctrinarilor români, susținând că o intervenție accesorie nu poate avea ca rezultat augmentarea cheltuielilor părții principale care a căzut în pretenții, regim al cheltuielilor care derivă tocmai din natura accesorie a intervenției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE:**

Respinge acțiunea formulată de reclamantul DAN VOICULESCU, domiciliat în București, Sos. sector 1, în contradictoriu cu paratul CONSILIUL NATIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITATII, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr.55-57, sector 3, ca neîntemeiată.

Admite cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului CNSAS, formulate de intervenientii SILAGHI PARASCHIVA, SILAGHI VICTOR și KALLBERG MIKAELA, cu domiciliul ales în București, str., sector 4.

Respinge ca inadmisibile cererile privind acordarea cheltuielilor de judecată formulate de intervenienti.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi 05.02.2010.

PRESEDINTE

RADU CONSTANTIN DANIEL

GREFIER

DOINA CONSTANTIN

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECTIA I (Civ. Adm.)

Red/Tehnored – RCU

Prezenta copie fiind conformă
cu originalul aflat în dosarul
acestei instanțe Nr. 22502/3/2008
se legalizează de 05.02.2010
GREFIER

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

De finalizat în 05.02.2010, ap. ve.
prin Dec. 1465/10.03.2011 în Dec. 22502/3/2008
ca refendat.